

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—

ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξαμηνίᾳ δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιο καὶ Τρίμηνο ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 14 Σεπτεμβρίου 1935

Ἔτος 57ον.—Ἀριθ. 42

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΡΟΤΟΙΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ BERTHE BERNAGE

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ πατέρας καὶ κόρη ἀρχισαν νὰ ψάχνουν μέσ' στὸ σπίτι γιὰ νὰ βροῦνε τὴν περιουσίαν τῆς Σουλδίας. Οἱ ὁμολογίαι βρέθηκαν φυλαγμένες μέσα στὸ ντουλάπι, ἐκεῖ ποὺ εἶχε πεῖ ἡ κυρία Αὐρηλία, ποὺ νὰ ἦταν ὅμως ἀραγε ἐκεῖνη ἡ περίφημη «κρυφώνα» τοῦ τοίχου ὅπου εἶχε φυλαχμένα τὰ χρήματα; Ἡ μακαρίτισσα εἶχε χάσει τὴν αἰσθήσεις της τὴν ὥρα ποὺ ἤθελε νὰ τὴν δείξῃ στὸν πατέρα κι' ἔτσι δὲν πρόφτασε νὰ τὴν φανερώσῃ. Ἔτσι ὁ κύριος Μπριστέλ κι' ἡ Σουλδία ἀρχισαν νὰ ψάχνουν ἐρευνητικὰ ὅλους τοὺς τοίχους τῆς κάμαρας, ποὺ ἦταν ντυμένοι μ' ἓνα παλιωμένο, σκοῦρο χαρτί. Χτυποῦσαν ἐλαφρὰ παντοῦ, μὰ πούθεν δὲν ἀκούγαν ἤχο τέτοιο ποὺ νὰ δείχνῃ ὅτι ὑπῆρχε κάποιο κούφωμα στὸν τοῖχο. Ἐψάξαν πίσω ἀπ' τὸ ντουλάπι, μέσ' στὸ τζάκι, τίποτε.

—Μήπως τὰ ἐκλεψαν; ἀναρωτιόταν ἡ Σουλδία.

Μὰ ὁ πατέρας της τῆς εἶπε:

—Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς μιὰ σκάλα.

Στερέωσε τὴ σκάλα στὸν τοῖχο κι' ἀρχισε νὰ ψαχουλεύῃ τὴν μπορντούρα τοῦ χαρτιοῦ κοντὰ στὸ ταβάνι.

Ἐξαφνὰ φώναξε:

—Ἐδὼ εἶναι κούφιο!

Ἐσχισε τὸ χαρτί, ποὺ ἦταν λίγο ξεκολλημένο κι' ἀνακάλυψε ἓνα βαθύλωμα ἀνοιγμένο στὸν τοῖχο. Ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἓνα παλιὸ πορτοφό-

λι, παραγεμισμένο μὲ χαρτονομίσματα, καὶ δυὸ γράμματα. Τὸ ἓνα ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶχε στείλῃ ὁ ἴδιος στὴν κόρη του ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν του καὶ τὸ ἄλλο ἦταν τὸ γράμμα τοῦ κυρίου Νταμπιέρ, ποὺ ἔγραφε στὴν κυρία Αὐρηλία ὅτι ἔστειλε τὴν δέκα χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τοὺς πίνακες

«Τὸ πορτραῖτο παρασταίνει ἓνα κοριτσάκι, ποὺ ἀκουμπισμένο στὸ μαντρότοιχο κοιτάζει τὸ διπλὰν περιβόλι.»
(Σελ. 482, στ. α'.)

τοῦ ξαδέλφου της ποὺ εἶχε πουλήσει.

—Καίμενη μοῦ Σουλδία, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ ζωγράφος. Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα ὅτι εἶχα τουλάχιστον ἐξασφαλίσῃ στὴν κόρη μου μιὰ ἀνετη καὶ ἡσυχὴ ζωή!

—Ὁ μπαμπά, δὲν θὰ εἶχα ὡς τὸ τέλος τὸ κουράγιο νὰ περάσω ὅλα αὐτὰ τὰ βάραινα, ἂν δὲν βρισκόταν ἡ κυρία Φερτέ. Τὸ ξέρεις πῶς ἂν δὲν

τὴν γνώριζα αὐτή, γυρίζοντας πίσω θὰ ἔβρισκες μιὰ Σουλδία κακιά καὶ συχαμένη;

—Καὶ τώρα ἤρθα καὶ βρήκα τὸ καλύτερο κοριτσάκι τοῦ κόσμου! Αὐριο θὰ φύγουμε γιὰ τὸ Παρίσι καὶ θὰ πᾶμε νὰ εὐχαριστήσουμε τὴν εὐεργετήριά σου.

Ἡ Σουλδία ὥστόσο φαινόταν συλλογισμένη. Στὸ τέλος εἶπε διστακτικά:

—Μπαμπά, θὰ μὲ βρῇς πολὺ ἀνόητη, μὰ ξέρεις, δὲν θέλω νὰ μᾶς δοῦν μ' αὐτὰ τὰ φτωχικά ρούχα!

Ὁ κύριος Μπριστέλ ἔβαλε τὰ γέλια.

—Τί εἶναι αὐτά, Σουλδία; Ἀπὸ πότε μοῦ ἔγινες φιλάρεσκη; Μείνε ἡσυχὴ καὶ θὰ αγοράσουμε μιὰ ὥραία τουαλέττα γιὰ τὴν δεσποινίδα.

—Καὶ γιὰ τὸν μπαμπά της, εἶπε τὸ κοριτσάκι, ἀγκαλιάζοντας τὸν πατέρα της. Καὶ πρέπει νὰ κόψῃς τὰ γένια σου, μπαμπά.

—Καὶ οὐ νάφῃς τὰ μαλλιά σου νὰ μακρύνουν λίγο.

—Τὰ καίμενα τὰ μαλλιά μου! Ἡ κυρία Αὐρηλία μὲ γκρίνιαζε ὅλη ὥρα πῶς ἦταν πολὺ σγουρά, μὰ ὅσο συχνότερα τᾶκοβαν, τόσο πιὸ πολὺ μοῦ κατσάρωναν.

—Ἄς εἶναι, Σουλδία μου, γιὰ μένα, παρ' ὅλο τὸ φτωχικό σου φουστανάκι καὶ τὸ

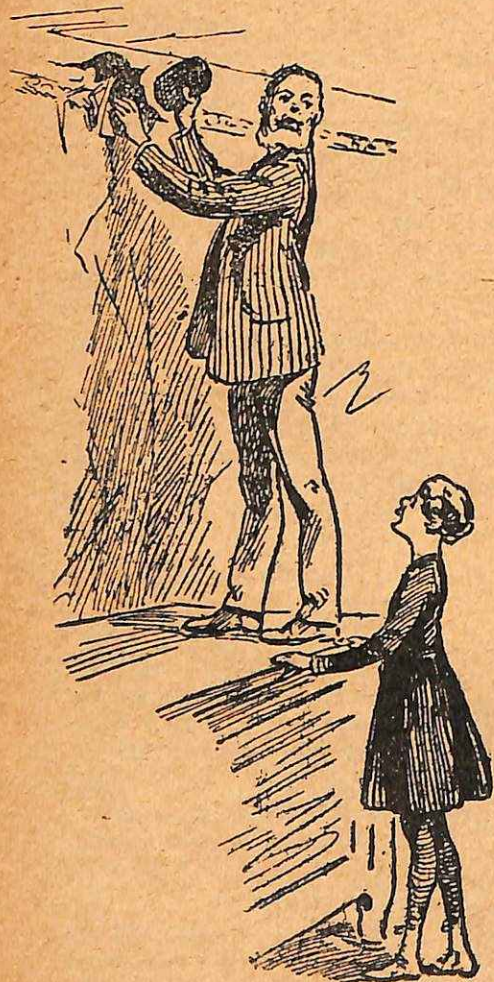
ἀγορίτικο χτένισμά σου, θὰ εἶσαι πάντοτε ἡ μικρή μου μελαχροινὴ βασιλοπούλα.

Ἄ, σὰς βεβαιῶνω πῶς καμμιά βασιλοπούλα δὲν εἶναι τόσο εὐτυχισμένη ὅσο ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ μικροῦλα Σουλδία Μπριστέλ!

Φθάνοντας στὸ Παρίσι τράβηξε μὲ τὴ βία τὸν πατέρα της σ' ἓνα μεγάλο κατάστημα κι' ἐκεῖ ντύθηκαν κι'

οι δύο τους με καινούργια ρούχα από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Ξέρεις, μπαμπά, πώς τώρα και τέσσερα χρόνια δεν έβαλα ένα ανθρωπινό φουστάνι επάνω μου παρά μονάχα δυο φορές! είπε η Σουλβία. Τήν ημέρα που μου έδωσε η Μαρία νό βάλω το δικό της φόρεμα αντί για το βρεγμένο το δικό μου, και τήν ημέρα που μετάλαβα. Τώρα να πάμε στην κυρία Φερτέ. Είναι βεβαία πως δεν θα με γνωρίσουν.

— Έδω είναι κούφιο! φώναξε ο πατέρας της Σουλβίας. (Σελ. 481, στ. α'.)

Το απόγευμα εκείνο η κυρία Φερτέ είχε καλέσει τα εγγονάκια της να περάσουν το απόγευμά μαζι της. Ήταν λοιπόν μεγάλη η έκπληξη όλων, όταν είδαν να μπαίνει μέσα ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που το πρόσωπό του έμοιαζε σαν τριαντάφυλλο κάτω από το ωραίο καπελλάκι του, και που κρατούσε από το χέρι έναν ψηλό κύριο μ' ευγενικό πρόσωπο.

— Πέτρο, Μαρία, Φρανσίν, φιθύρισε κάπως δειλά η νεοφερμένη. Δεν με θυμόσατε πιά;

— Είναι η φωνή της Σουλβίας! Ήκανε η γριά κυρία, που η ακοή της

ήταν εξαιρετικά αναπτυγμένη, όπως συμβαίνει σ' όλους τους τυφλούς. Αγαπημένη μου μικρούλα, τί χαρά να σ' έχουμε πάλι κοντά μας! Ποιός σ' έφερε όμως εδώ;

— Ο μπαμπάς μου, φώναξε η Σουλβία ξεσπώντας σ' ένα κρυστάλλινο γέλιο, το παλιό παιδικό γέλιο της που δεν το είχαν ακούσει ποτέ στο χωριό.

Τι φίλιά, τί αγκαλιές, τί συγκίνηση. Χύθηκαν και λίγα δάκρυα και στο τέλος τα παιδιά κάθησαν τη Σουλβία μπρός στο τραπέζι όπου γυάλιζε σ' ένα πιάτο μια σπουδαία κρέμα σοκολάτα και δίπλα της έχρυσζε ένα έλκυστικώτατο τσουρέκι.

— Μά την αλήθεια, ομολόγησε η Σουλβία, κόντευα να ξεχάσω τί γεύση έχει η κρέμα σοκολάτα.

Και όλοι γέλασαν μ' αυτή τη δηλωσή της.

Η Σουλβία και ο μπαμπάς της ξαναγύρισαν κι' εγκαταστάθηκαν στο αγαπημένο γέριό σπιτί της Φλάνδρας. Κάθε χρόνο έρχονται και περνούν μερικούς μήνες στο Παρίσι για τις σπουδές της «μικρής μελαχροινής βουλοπούλας». Είναι πολύ πύο σφή από τις συμπαθήτριές της, για τί μαθαίνει όπως κι' αυτές όλα τα πράγματα που είναι γραμμένα στα βιβλία, έχει όμως κιόλας όλες τις γνώσεις και ικανότητες μιας τελείας νοικοκυράς και ακόμη έχει σπουδάσει σ' ένα δύσκολο σχολείο την ωραιότερη απ' όλες τις επιστήμες και τις γνώσεις: τη χριστιανική αγάπη που συγχωρεί, που ξεχνάει, που κάνει το καλό αντί για το κακό.

Τόν άλλο χρόνο στη Διεθνή Έκθεση της Ζωγραφικής στο Παρίσι ξανα έργο είχε προκαλέσει το θαυμασμό όλου του κοινού. Το πορτραίτο αυτό, με την υπογραφή Ι. Μπριστέλ παράστανε ένα ιδιότυπο κι' έλκυστικό κοριτσάκι. Με πρόσωπο πολύ χλωμό, με μαλλιά σγουρά και δόμαυρα, κομμένα κοντά-κοντά, στεκόταν ακουμπισμένο σ' ένα γέρινο μαντρότοιχο, όπου σκαρφάζωναν οι περιπλοκάδες. Με τα ωραία μελαγχολικά της μάτια κοίταζε το διπλανό ήλιόλουστο περιβόλι. Ήταν η Σουλβία, η μικρή μελαχροινή βουλοπούλα, που κοιτάζει από άλλο μέρος του μαντρότοιχου, το περιβόλι που το είχε τόσο αγαπήσει όταν ήταν ξενομο κι' όπου ύστερα γνώρισε τους καλούς της φίλους και προστάτες, που τη συμβούλευσαν και την παρηγόρησαν ως την ευλογημένη ώρα που ξαναβρήκε τον πατέρα της και το σπιτί της.

KIMON ΛΑΚΙΑΝΣ
ΤΕΛΟΣ

Ο ΓΕΡΟΖΗΤΟΥΛΑΣ

Παράμερα, σ' μιὰ γωνιά του τοίχου σωριασμένο, Έβλεπε γέρο ζήτουλα στη συλλογή πνιγμένο... Βαθειές ξαρούньλες χάραζε στο μέτωπό του ο χρόνος. Για να φωλιάσει μέσα τους ακοίμητος ο πόνος... Και στών περικοιμένων του σβυστών ματιών την άκρη Σαν σταλαχτίτης έλαμπε κρυσταλωμένο δάκρυ.

Στη ζέστη του καλοκαιριού και τον χειμώνα ακόμα, Φαινότανε απ' τὰ ράκη του το αδύναμό του σώμα... Και πὰ στο δεκανίκι του σκυφτός ένα κουβάρι, Χωρίς να έχει ανθρώπινο σχήμα κανέν και χάρη... Μι' άμωρη πέτρα, θάλαγες, ριχμένη εκεί πώς μοιάζει. Αχ! πώς ο δύστυχος καιρός τον άνθρωπον αλλάζει!

Ο δρόμος είν' περαστικός, πολλοί περνούν διαβάτες, Μ' άλλου, του ρίχνουν μιὰ ματιά και του γυρνάν τις πλάτες... Κι' άλλοι, — ο Θεός, ξερά-ξερά του λέν, να σ' ελεήσει — Άλλοι, στον όπου σ' άνθρωπο χωρίς καρδιάν έλπιει... Μοιάζει μ' αυτόν που λατρεύει τη δίψα του να σβύση. Μά που νερού σταλαματιά πώχ' στερέψ' η βρύση!

Γέρο! που λύπης δρέπανο θερίζει την καρδιά σου, Πίνε κρυφά τὰ φλογερά μονάχος δάκρυά σου... Μονάχα, όταν στραγγίσουνε τὰ δάκρυα αυτά τὰ μαύρα, Θά σβύση κι' η λαχτάρα σου και της καρδιάς σου η λαύρα... Ναί! τότε οι περιφρόνησεις του κόσμου, απ' τ' αυτιά σου, Δεν θα τρυπούν σὰ διάφωρος... βαθεία τὰ σωθικά σου, Μόνο, η ψυχή σου, γίγαντα ψυχή, με τὰ φτερά της Θά τρέχει νάβρη στ' άπειρο τη μάγισσα χαρά της!

Ένα, πολλές φορές, χρυσό περνώντας παλληκάρι Στο ζήτουλά μας έβαζε το χέρι ένα δεκάρι, Και τούλεγε παρήγορα δυό λόγι' απ' την καρδιά του... Του γέρου άμέσως έλαμπαγ τὰ μάτι' απ' τη χαρά του, Κι' ένοιωσε μέσα του, γλυκειά δροσιάς ανατριχίλα. Καθώς, στα πρωτοβόχια τους τ' ανάδρασα τὰ φύλλα!..

Γι' αυτό ψηλά σηκώνοντας το αδύνατό του χέρι. Έλεγε' ο γέρο ζήτουλας με μιὰ φωνή σβυσμένη. Και στα ποδοπατήματα των διαβατών πνιγμένη.

— Σ' αφήνω, γιέ μου, στο Χριστό που τις καρδιές μας ξέρει, Μέσ' στον χειμώνα της ζωής μέσ' στα βαθεία τὰ χιόνια, Αύτός, να σπέρνει γύρω σου, τον ήλιο και τ' αηδονία!

Της φτώχειας ταπεινή φωνή κι' αν πνίγες' έδω πέρα. Βρίσκεις τον δρόμο, αλάθευτα στον γαλανόν αιθέρα. Άφου ο Χριστός έβάδισε στα ταπεινά σου ίχνη... Σεχωριστή συμπάθεια και πόνοση σου δείχνει... Κι' από καρδιάς πολύπαθης τὰ βάθη όταν βγαίνεις, Άγνή, σάν νάσαι προσευχή, τετράψηλ' ανεβαίνεις... Κι' όλοι σιωπούν οι άγγελοι και τ' ώσαννά το θείο, Στο περισσό του πόνου σου, χλωμαίνει μεγαλειό!

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ ΚΙ' Ο ΛΑΓΟΣ

Έκόντευε να βραδυάση.

Οι κουκουβάγιες, αναζητώντας την τροφή τους, άρχισαν να πετούν στα ξέφωτα του δάσους.

Έξαφνα, ένα χοντρός λαγός, κοκκινοτρίχης, βγήκε από το δάσος κι' άρχισε να καμαρώνεται σ' ένα μέρος που δεν είχε δέντρα. Μια γριά κουκουβάγια, καθισμένη απάνω σ' ένα κλαδί, τον κοίταζε. Μια νέα κουκουβάγια τη ρώτησε:

— Γιατί τον αφήνεις;

— Είναι μεγάλος αυτός ο λαγός, πολύ μεγάλος για τις δυνάμεις μου αποκρίθηκε η άλλη. Δοκίμασε να τον πιάσης εσύ, και θα ιδής πως αυτός θα σε τραβήξει μέσα στο πυκνό δάσος.

— Ε! λοιπόν, είπε η νέα, να εγώ τί θα κάμω: θα τον πιάσω με το ένα πόδι μου και πολύ γρήγορα θα μπηξω το άλλο σ' έναν κορμό δέντρου για να κρατηθώ.

Πραγματικώς, η νέα κουκουβάγια ώρμησε κι' βούτηξε το πόδι της τόσο βαθεία, ώστε όλα της τα νύχια χώθηκαν μέσα στο κρέας του λαγού, και προσπάθησε να κρατηθώ με το άλλο πόδι από ένα δέντρο.

Όταν ο λαγός θέλησε να έλευθερωθώ, η κουκουβάγια με το ένα πόδι στερεά στο δέντρο καρφωμένο, συλλογίστηκε:

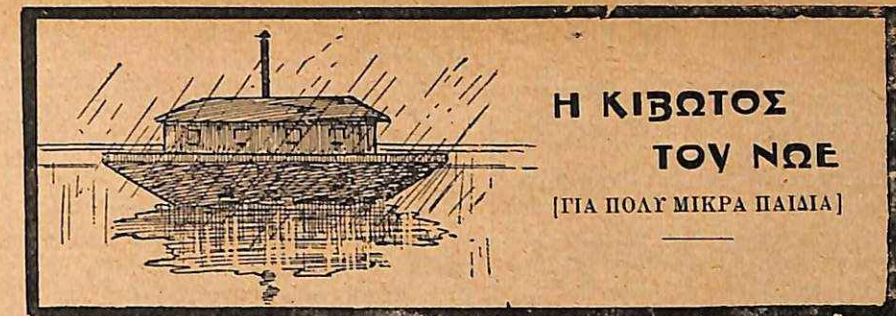
«Δε θα μού φύγης!»

Ο λαγός για να φύγει, τράβηξε μ' όλες του τις δυνάμεις, κι' έκοψε την κουκουβάγια στα δύο. Το ένα πόδι της κουκουβάγιας έμεινε στο δέντρο και το άλλο στη ράχη του λαγού.

Τόν άλλο χρόνο, ένας κυνηγός άπόρησε που βρήκε στην πλάτη ενός λαγού, που σκότωσε, τα νύχια μιας κουκουβάγιας σκεπασμένα με κρέας.

(Από τὰ «Παιδικά» του Λέοντος Τολστόϊ)

ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

ΙΒ'. — Η περιπέτεια του Έλεφанта

Ο Έλεφαντας δεν άκουγε τίποτα. Ούτε ήθελε να ενοχλήση κανένα για να του δώσει βοήθεια. Έστησε την ανεμόσκαλα και σιγά-σιγά άρχισε να ανεβαίνει. Τάλλα ζώα, όσα δεν είχαν πλαγιάσει ακόμα, μαζεύθηκαν από κάτω και παρακολουθούσαν αυτό το δύσκολο ανέβασμα.

Ένα-δυό σκαλοπάτια ο Έλεφαντας τάνεβαινε καλά. Ανέβηκε και το τρίτο. Όταν όμως έκαμε νάνεβη και το τέταρτο, έπεσε πάλι στο δεύτερο!

— Α! έκαμαν τάλλα ζώα ζαλιστικές;

— Όχι, αποκρίθηκε ο Έλεφαντας παραπάτησα μόνο! δεν είναι τίποτα!..

Έλεγε ψέμματα. Είχε άρχίσει να ζαλίζεται. Τό-κουψε όμως από φιλότιμο, έβαλε τα δυνατά του και ξανάρχισε να ανεβαίνει. Νά τον πάλι στο τρίτο σκαλοπάτι! Νά τον και στο τέταρτο...

Μά εκεί τὰ βοήκη σκούρα. Η ζάλη του μεγάλωσε, τὰ πράγματα όλόγυρά του άρχισαν να χορεύουν βάλς, κι' ο κακόμοιρος σταμάτησε. Περίμενε λίγο μήπως του περάση. Άλλά βλέποντας πως το κακο χειροτέρενε, τάφησε το φιλότιμο στη μπάντα κι' έβγαλε τις φωνές:

— Ζαλίζομαι!.. Βοήθεια!.. Ούτε νάνεβω μπορώ, ούτε να κατέβω!.. Ζα-

λίζομαι! Θα πέσω!..

Έτρεξε τότε ο γέρο Νώε, κράτησε από πίσω τον Έλεφанта κι' άρχισε να τον σπρώχνει προς τάνάνω.

— Έλα! ανεβαίνε! σέ κρατώ! μη φοβάσαι!

Έτσι, μ' όλη του τη ζάλη, ο Έλεφαντας μύορεσε να νεβή.

— Δε σου τὰ λέγαμε; του φώναζαν από κάτω οι φίλοι του.

Μά δεν τούς έδινε άπάντηση. Ζαλισμένος καθώς ήταν, ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του κι' άμέσως τον πήρε ο ύπνος.

— Δόξα σοι ο Θεός! είπε ο Νώε άμ' άκουσε αποκάτω το δυνατό ροχαλητό του παχύδεμον. Πάει κι' αυτό! Ήσυχία τώρα!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΑΚΙ ΤΟΥ ΝΟΥ

— Πάλι σοκολάτες τούς φέρατε; Ρώτησε ή μαμμά τήν κυρία πού ήρθε νά τήν επισκεφθῇ.

— Έ, βέβαια. Άφ'ού είναι τόσο καλά παιδιά.

— Οί σοκολάτες δέν αξίζουν και στούς δυό. Ό μεγάλος είναι παλιό-παιδο. Ό Νίκος.

Εκφράστηκε ή κυρία. Παλιόπαιδο! Δηλαδή;

Νά, λέει ή μαμμά. Δέν ήξερε πάλι τό ποίημα του. Η Φρούλαιν έχει πολλά παράπονα. Άν ήτανε καλό παιδί, θά ήξερε μάθημα και δέ θά στενοχωρούσε μήτε τή δασκάλα, μήτε τή μαμμά.

Έ, γιά τελευταία πιά φορά, τού έδωσε τού Νίκου σοκολάτα ή κυρία. Θά γινόταν καλό παιδί ό Νίκος. Θά διάβαζε, Έτσι υποσχέθηκε.

Σέ λίγο ήρθε ό Νίκος μέσα στό σαλόνι κρυφά κρυφά, μέ τή χέρια πίσω, φαινόταν πώς κάτι κρατούσε. Προχώρησε, πλησίασε τήν κυρία, έσκυψε πάνω της και τής είπε ψιθυριστά.

— Τ' αγαπάτε τά λουλούδια;

— Η μαμμά θύμωσε.

— Τί τρόπος είν' αυτός! Φώναξε. Στάσου πιδ πέρα νά μιλήσης, αγενέστατο παιδί εγινες πιά.

Ό Νίκος έκανε δυό βήματα πίσω. στάθηκε στη μέση τής σάλας, ακίνητος, καταστενοχωρημένος, πού θύμωσε πάλι ή μαμμά γιά τά φερσίματά του. Είχε πάντα πίσω τά χέρια και θαρρείς πώς κόντευε νά κλάψει.

— Έ, άς δούμε, λέει ή κυρία στη μαμμά, άς δούμε τί ήθελε νά πῇ. Κι' άλλη φορά βέβαια, θά είναι προσεκτικώτερος.

Ό Νίκος υποσχέθηκε. Θά προσέχει άλλη φορά.

Κοντοστάθηκε, ταλαντεύθηκε, προχώρησε, πλησίασε, άφησε πάνω στά γόνατα τής κυρίας κάτι αγριολούλουδα βγαλμένα μέ τίς ρίζες κι' έφυγε τρέχοντας. Γέμισε χώματα τό φουστάνι τής κυρίας.

Απαρηγόρητη ήταν ή μαμμά. Τί θά γίνη μ' αυτό τό παιδί; Είναι τόσο απρόσεκτο, τόσο απείρσεκτο! Όλες οι συμβουλές πάνε χαμένες.

Τήν ώρα πού έφευγε ή κυρία, τά παιδιά ήταν στόν κήπο και παίζανε.

— Λοιπόν; λέει ή κυρία. Θάρ-θεϊς, Νίκο, μαζί μου; Θά μείνης στό σπίτι μου μιά, δυό, τρείς μέρες, όσες θέλεις. Θά δεις και τά δικά μας τά λουλούδια και τό δικό μας κήπο.

Τό βλέμμα τού Νίκου είχε κάποια δυσπιστία. Κοκκίνισαν τά μάγουλά

του κι' ή κοκκινάδα ξάπλωσε σ' όλόκληρο τό προσωπάκι του

— Άφήνει ό πατέρας; ρώτησε.

— Άφήνει.

— Η μαμμά;

— Και ή μαμμά.

Έτσι ό Νίκος και ή κυρία βρεθήκανε στό δρόμο, πιασμένοι χέρι χέρι. Όλα πήγαιναν λαμπρά, ως έτου μπήκανε στην παραλιακή λεωφόρο. Ένα βαποράκι προχωρούσε στίνοιχτά. Πού πήγαινε; Ηθελε νά μάθῃ ό Νίκος. Και οι βαρκούλες πού πηγαίνουν. Και πού πηγαίνουν τ' αυτοκίνητα πού άνεδοκατεβαίνουν στό δρόμο; Ό Νίκος δέν έχει πάει ποτέ μέ τό βαπόρι, ούτε μέ τη βάρκα.

— Μέ τό σιδηρόδρομο;

— Ούτε.

Ό Νίκος δέν έχει πάει ποτέ ταξίδι.

— Όμως ταξιδεύω κάθε μέρα.

Μπά! Και μέ τί ταξιδεύει ό Νίκος; Μέ τό ξύλινο τάλογάκι του; Θέλει πολύ νά μάθῃ ή κυρία.

Ό Νίκος στέκεται στό πεζοδρόμιο και άπαντά μέ μεγάλη φυσικότητα.

— Ταξιδεύω μέ τό νοῦ μου.

— Μπά! Εκφράζεται ή κυρία και γελά.

— Νά, νά, μή γελάτε. Θέλετε τώρα νά τού πῶ τού νοῦ μου νά πάει ένα ταξιδάκι;

Έ και βέβαια ήθελε. Πού όμως; Πού νά πάει. Άς πάει όπου θέλει ό νοῦς. Άς πάει μόνος του.

Ό Νίκος στάθηκε ακούνητος, έκλεισε τά μάτια. Η κυρία περίμενε. Περίμενε πολύ. Τέλος άνοιξε τά μάτια του ό Νίκος. Τί ευχριστημένος πού ήταν!

— Όλα έν τάξει είναι στό σπίτι μας, είπε.

— Στό σπίτι σου πήγε ό νοῦς;

Νά. Είχε πάει στό σπίτι, στόν Παῦλο, τόν αδερφούλη. Έπαιζε αὐτός μόνάχος στό περιβολάκι, δέν ή-ταν καθόλου στενοχωρημένος. Η μαμμά πότιζε τίς γλάστρες, ό μπαμπάς διάβαζε τήν εφημερίδα. Η Μ-ρία στην κουζίνα έψηνε παιδάκια και μσοχοβολούσε ό τόπος. Τό τραπέζι ήταν στρωμένο και ό πατέρας φώναζε: «Άντε, Μαρία έτοιμα;» «Άμέσως, κύριε, άμέσως», άπάντησε ή Μαρία. Άργησε ό νοῦς, γιατί μόλις ό Νίκος τόν έστειλε ταξίδι, αὐτός άρχισε νά τρέχῃ σάν σκυλάκι, πότε από δω, πότε από εκεί.

— Ήέρετε; Δέ συμμαζεούτανε ό νοῦς μου. Έερεχε στη μαμμά, στό μπαμπά, στόν Παῦλο. Έτσι μπερδεύεται τό ταξίδι. Καταλάβατε;

Νά, νά, είχε καταλάβει ή κυρία.

Ταχύνανε τό βήμα. Όταν φθάσανε σπίτι, ήταν νύχτα πιά. Και τί

κούραση πού είχανε! Ξάπλωσε ό Νίκος στό ντιβάνι και ήθελε πάλι νά στείλῃ τό νοῦ του σέ ταξίδι.

— Έμπρός! Στείλτον! Λέγει ή κυρία. Πέστου όμως νά κάνῃ γρήγορα στό δρόμο. Νά μή χαζεύει και τεμπελιάζει...

— Όχι, όχι.

Δέν τεμπέλιασε, πραγματικά. Πήγε και ήρθε γρήγορα, μιά χαρά. Πήγε στη μαμμά. Τή βρήκε νά κάθεται στην τραπεζαρία και νά λέει στόν πατέρα:

— Δέν έκανα καλά πού άφησα τó Νίκο νά πάῃ μέ τή φίλη μου. Θά κάνῃ άνοησίες και θά τή στενοχωρέσει.

— Ά! Δέν τó πιστεύω, τού λέγει ή κυρία. Έσύ είσαι καλό παιδί. Δέν κάνεις άνοησίες.

— Πώς, πώς, κάνω. Άφ'ού τó λέει ή μαμμά.

— Άλήθεια! Και γιατί κάνεις άνοησίες;

— Νά, γιατί είμαι άναίσθητο παιδί, έτσι λέει ή μαμμά.

— Χμ... Και γιατί νά είσαι άναίσθητο παιδί!

— Νά, γιατί κάνω άνοησίες. Έτσι λέει ή μαμμά.

Δέν έκανε μολαταῦτα καμμιά άνοησία. Έφαγε μέ μεγάλη όρεξη, χωρίς τήν ελάχιστη δυσκολία. Και κοιμήθηκε άμέσως, χωρίς νά ζητή-ση παραμύθι. Μόνο σάν ξύπνησε τήν άλλη μέρα, ή πρώτη τού δουλειά ήταν νά στείλῃ τó νοῦ στό ταξιδάκι. Τόν στείλανε και τόν ξανα-σείλανε πολλές φορές όλη τήν ήμέ-ρα. Νά όμως, μόλις άρχισε νά βρα-δυάζῃ, δέν πήγαινε πιά ό νοῦς ταξίδι. Μόλις έφευγε, γυρνούσε πίσω. Γιατί;

— Θά είναι άρρωστος ό Παυλάκης και ό νοῦς μου δέ θέλει νά τόν δῇ γιά νά μή μέ κίνει και λυπηθῶ, λέει ό Νίκος, μέ πίκρα.

— Άμπα! Η κυρία δέν τó παραδέ-χεται.

— Έ! Θῶναι ό μπαμπάς άρρωστος. Ούτε.

— Έ! Η μαμμά. Θά κουράστηκε πολύ.

Μά ή κυρία δέν παραδέχεται τί-ποτα άπ' αυτά. Νά. Αὔριο, πρω-τῶ, θά τόν στείλουν τó νοῦ στό ταξιδάκι και θά πάει και θάρῃ γρήγορα, σάν τó πουλί.

Ό Νίκος όμως, θέλει τώρα νά πάῃ ό νοῦς στό ταξίδι. Ό άρρωστος αὔριο θά είναι χειρότερα. Πρέπει τώρα νά πάῃ νά τόν δῇ. Τώρα. Αὐτή τή στιγμή.

Ό νοῦς όμως δέν πηγαίνει, μ' όλο πού ό Νίκος κλείνει σφιχτά τά μά-

τια, πολύ σφιχτά και στέκεται ήσυ-χος, ακίνητος, άγαλμα και δέν ακού-γεται ό παραμικρός κρότος μέσ' στό σπίτι. Δάκρυα πλημμυρίζουν τά μά-τια τού Νίκου και σέ λίγο, νά, θάρ-χίσουν νά τρέχουν.

Ντυθήκανε γρήγορα-γρήγορα ή κυρία και ό Νίκος και τρέξανε στόν Παῦλο, τόν αδερφούλη.

Τούς βρήκανε στό τραπέζι. Τρώ-γανε. Ήταν όλοι πολύ καλά στην ύγεια τους. Ω! Τί χαρά ό Νίκος, τί χαρά! Άγκάλιασε τόν Παυλάκη και τόν φίλησε ξανά και ξανά.

— Πώς τρώμαξα, Παυλάκη, μήν έχεις πυρετό και σου δώσουν κινίνο! Νά, ό νοῦς μου φταίει. Μέ γέλασε. Δέν έρχόταν ταξιδάκι...

— Άνοησίες, άνοησίες! Άνάγκα-σε τήν κυρία νά σέ φέρῃ τέτοια ὦ-ρα, νύχτα! Είπε ή μαμμά και έβαλε τó Νίκο στό τραπέζι, νά φάῃ.

IPZIM

Ο ΚΥΡ ΣΙΜΙΓΔΑΛΕΝΙΟΣ

ΛΑ·Ι·ΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς και είχε μιά θυγατέρα. Τή γυρέφανε πολλοί γιά γυναίκα, μ' έ-κείνη κανένα δέν ήθελε, γιατί κανέ-νας δέν τής άρεσε.

Έβαλε λοιπόν στό νοῦ της νά φτιάσῃ μοναχή της έναν άντρα.

Παίρνει ένα κιλό μύγδαλα, ένα κι-λό ζάχαρη κι' ένα κιλό σιμιγδάλι, τά ζυμώνει όλα μαζί και πιάνει και φτιά-νει έναν άντρα, και τόν σταίνει μπρο-στά στόν άγιο τού σπιτιού.

Και άρχίζει τίς μετάνοιες. Σαράν-τα μέρες και σαράντα νύχτες παρα-καλούσε τó Θεό, κι' άπάνω στις σα-ράντα μέρες τόν ζωντάνευσε ό Θεός και τόν έβγαλαν κύρ Σιμιγδάλη και κύρ Σιμιγδαλένιο.

Ήταν πεντάμορφος και τόνομα του άκούστηκε σ' όλο τόν κόσμο.

Τό κύρ Σιμιγδάλη τόν έμαθε και μιά βασίλισσα από άλαργινό βασίλειο και είπε πώς θά πάῃ νά τόν πάρῃ. Φτιάχνει λοιπόν μαλαματένιο κάτεργο μέ μαλαματένια τά κουπιά και πάει εκεί πού ήταν ό κύρ Σιμιγδαλένιος. Άμα έφτασε, λέει στοῦς ναύτες:

— Όποιος ξεχωρίζει στην όμορ-φιά, νά τόν άρπάξετε και νά μου τόν φέρετε στό κάτεργο.

Όταν έμαθε ό κόσμος πώς ήρθε μαλαματένιο κάτεργο πήγαν όλοι νά τó δούν, και πήγε κι' ό κύρ Σιμιγδα-λένιος. Σάν τόν είδαν οι ναύτες, ά-μέσως τόν έγνώρισαν, και μονομιάς τόν άρπάζουν και μέσα στό κάτεργο!

Καρτεράει τó βράδυ ή βασίλοπού-λα νά πάῃ ό κύρ Σιμιγδαλένιος...

καρτεράει... τίποτα! Ρωτάει τόν ένα, ρωτάει τόν άλλο, μαθαίνει πώς τόν άρπαξε μιά βασίλισσα κι' έφυγε.

Τί νά γίνη; τί νά κάνῃ;

Πάει και φτιάχνει τρία ζευγάρια παπούτσια σιδερένια και παίρνει στρά-τα, όπου τόν βρει

Τόπο παίρνει, τόπο άφήνει, αλάρ-γεψε πολύ άπ' τόν κόσμο και πάει και βρίσκει τού φεγγαριού τή μάννα.

— Όρα καλή, σταυρομάννα.

— Καλώς τήν κοπέλλα. Πώς, κο-πέλλα μου, σ' αυτά τά χώματα;

— Τύχη μου μ' έφερε. Νά μήν είδες πουθενά τόν κύρ Σιμιγδάλη, τόν κύρ Σιμιγδαλένιο;

— Ποῦ, κορίτσι μου; αὐτό τόνομα πρώτη φορά τάκούω. Κάτσε νάρῃ τó παιδί μου; αὐτό γυρίζει κόσμο, μπορεί νά τόν είδε.

Σάν ήρθε τó φεγγάρι, γυρίζει ή μάννα του και τού λέει:

— Παιδί μου, ή κοπέλλα αὐτή, σέ ρωτάει: νά μήν είδες πουθενά τόν κύρ Σιμιγδαλένιο;

— Ποῦ; δέν τόν είδα; μόνο άς πάῃ στόν ήλιο. Αὐτός γυρίζει πιό-τερο κόσμο, μπορεί νά τόν είδε.

Τής έδωσαν κι' ένα μύγδαλο.

— Άμα λάβῃς ανάγκη, νά τó τσα-κίσῃς τής λένε.

Πήρε ή βασίλοπούλα τó μύγδαλο κι' έφυγε.

Δρόμο παίρνει, δρόμο άφήνει, έλιω-σε τó ένα ζευγάρι τά παπούτσια κι' έφτασε στοῦ ήλιου τή μάννα.

— Όρα καλή, σταυρομάννα.

— Καλώς τήν κοπέλλα. Ποῦ, κο-πέλλα μου, σ' αυτά τά χώματα;

— Τύχη μου μ' έφερε. Νά μήν είδες τόν κύρ Σιμιγδαλένιο;

— Ποῦ; δέν τόν είδα. Μόνο κάτσε νάρῃ τó παιδί μου, εκείνο θά ξέρῃ, γιατί γυρίζει όλο τόν κόσμο.

Σάν πήγῃ ό ήλιος τó βράδυ, γονα-τίζει μπροστά του ή βασίλοπούλα και τού λέει:

— Ηλιο μου, κύρ ήλιο μου και κοσμογυριστή μου, νά μήν είδες τόν κύρ Σιμιγδάλη, τόν κύρ Σιμιγδαλένιο;

— Ποῦ; δέν τόν είδα. Μόνο νά πᾶς στάστέρα, πού είναι πολλά; μπο-ρεί νά τόν είδαν.

Τής έδωσαν ένα καρύδι και τής είπαν:

— Άμα λάβῃς ανάγκη, νά τó τσα-κίσῃς.

Δρόμο παίρνει, δρόμο άφήνει, έ-λιωσε και τάλλο ζευγάρι τά παπού-τσια κι' έφτασε στῶν άστεριῶν τή μάννα.

— Όρα καλή, σταυρομάννα.

— Καλώς τήν κοπέλλα. Ποῦ, κο-πέλλα μου, σ' αυτά τά χώματα;

— Τύχη μου μ' έφερε. Νά μήν είδες τόν κύρ Σιμιγδαλένιο;

— Ποῦ, κορίτσι μου; Δέν τόν εί-δα. Μόνο κάτσε νάρῃ τά παιδιά μου; μπορεί νά τόν είδε κανένα.

Πήγαν τó βράδυ τά παιδιά και τά ρωτᾶνε:

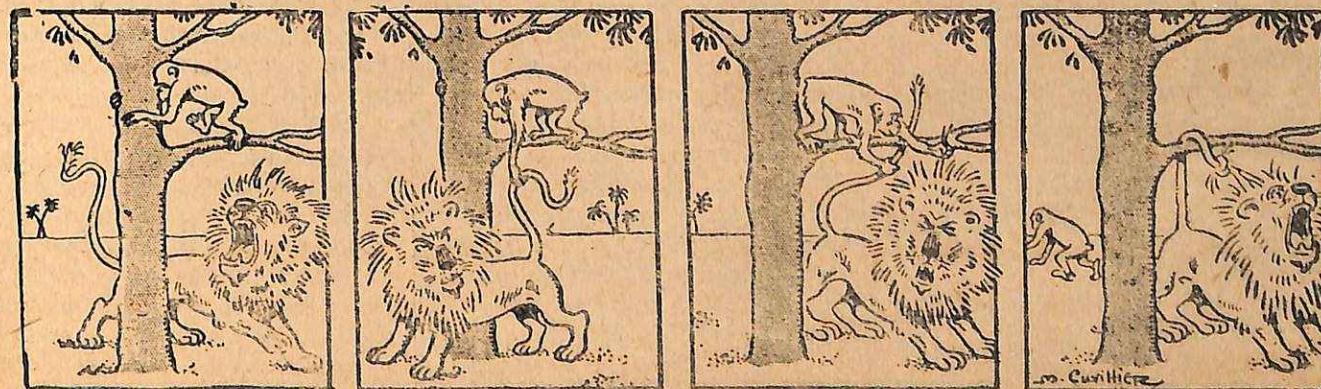
— Νά μήν είδατε τόν κύρ Σιμιγ-δαλένιο;

— Ποῦ; δέν τόν είδαμε.

Τότε πετιέται ένα μικρό και λέει:

— Τόν είδα γώ.

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ

Μύθος σέ τέσσερις εικόνες χωρίς λόγια.

— Ποῦ τὸν εἶδες; τὸν ρωτᾶνε.
— Στάσπρα σπίτια τὰ χαμηλὰ τοῦ Γερανο-πουλάκι. Ἐκεῖ τὸν ἔχει μιὰ βασίλισσα καὶ τὸν φυλάει.

Τῆς ἔδωσαν ἕνα φουντούκι καὶ τῆς εἶπαν:

— Ἀμα λάθης ἀνάγκη, νὰ τὸ τσακίσῃς.

Δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφήνει, φτάνει ἐκεῖ ποῦ εἶχαν τὸν κύρ Σιμιγδαλένιο.

Πάει σὰ ζητιάνᾳ στὸ παλάτι καὶ τὸν βλέπει, μὰ αὐτὸς δὲν τὴ γινώρισε καὶ κείνη δὲν εἶπε τίποτα. Πάει στὶς δοῦλες καὶ τοὺς λέει:

— Δὲ μ' ἀφήνετε νὰ κοιμηθῶ ἐκεῖδ'α ποῦ ἔχετε τίς χῆνες;

Τὴν ἔβαλαν μὲ τίς χῆνες καὶ τὸ πρωῒ, ἄμα ξύπνησε, τοκίζει τὸ μύγδαλο καὶ βγαίνει μιὰ ἀνέμη χρυσή μὲ τὸ μαγγάνι χρυσό, καὶ ἔβγαξε μασούρια χρυσάφι. Τὴ βλέπουν οἱ δοῦλες καὶ δρόμο! πάνε στὴ βασίλισσα καὶ τῆς τὸ λένε.

Σὰν τᾶκουσε ἡ βασίλισσα τοῦ: λέει:

— Τρεχάτε νὰ τῆς πῆτε νὰ μᾶς τὴ δώσῃ ἑμᾶς. Τί τὴ θέλει ἐκείνη;

Πῆγαν πίσω οἱ δοῦλες καὶ τὸ εἶπαν στὴ ζητιάνᾳ.

— Τὴ δίνω, εἶπε κείνη. Μόνο θὰ μοῦ δώσετε γιὰ μιὰ βραδυὰ τὸν κύρ Σιμιγδαλένιο.

— Καὶ δὲν τῆς τὸν δίνουμε! εἶπε ἡ βασίλισσα. Τί θὰ πάθῃ!

Τὸ βράδυ λοιπὸν δίνει ἡ βασίλισσα ἕνα πιστό στὸν κύρ Σιμιγδαλένιο καὶ αὐτὸ τὸ πιστό εἶχε μέσα ὕπνο. Μόλις τὸ ἤπια ἀποκοιμήθηκε καὶ τὸν πῆραν οἱ δοῦλες στὰ χέρια καὶ τὸν πῆγαν στὴ ζητιάνᾳ.

Πῆραν τὴ χρυσή τὴ ἀνέμη καὶ τὸ μαγγάνι τὸ χρυσό κι' ἔφυγαν.

Τότε ἄρχισε ἡ βασιλοπούλα κι' ἔλεγε στὸν κύρ Σιμιγδαλένιο:

— Γιατί δὲν ξυπνᾷς; Δὲν εἶμαι γὼ ποῦ σ' ἔφτιασα; ποῦ ἔλιωσα τὰ μύγδαλα; ποῦ τὰ ζύμωσα; καὶ χάλασα τρία ζευγάρια παπούτσια σιδερένια γιὰ νὰ βρῶ νὰ σὲ βρῶ! Δὲ μὲ λυπᾶσαι, μάτια μου καὶ φῶς μου;

Ὁλη νύχτα αὐτὰ ἔλεγε ἡ βασιλοπούλα, μὰ ποῦ νὰ ξυπνήσῃ ὁ κύρ Σιμιγδαλένιος!

Τὸ πρωῒ, τὸν πῆραν οἱ δοῦλες, καὶ τοῦδωσε ἡ βασίλισσα ἄλλο πιστό καὶ ξύπνησε.

Ἡ ζητιάνᾳ τότε τσακίζει τὸ καρύδι καὶ βγαίνει ἀπὸ μέσα μιὰ κλώσα χρυσή μὲ χρυσὰ πουλιά. Τὸ μαθαίνει ἡ βασίλισσα:

— Τρεχάτε, λέει στὶς δοῦλες, πέστε τῆς νὰ μᾶς τὴ δώσῃ.

Πᾶνε οἱ δοῦλες καὶ λένε στὴ ζητιάνᾳ:

— Εἶπε ἡ κυρὰ βασίλισσα, δὲ μᾶς

τὴ δίνεις τὴ χρυσή τὴν κλώσα μὲ τὰ χρυσὰ πουλιά;

— Σὰ μοῦ δίνετε τὸν κύρ Σιμιγδαλή ἄλλῃ μιὰ βραδυὰ...

— Στὸν δίνουμε, εἶπαν οἱ δοῦλες.

Ἔδωσε πάλι ἡ βασίλισσα ὕπνο στὸν κύρ Σιμιγδαλένιο, τὸν πῆγαν οἱ δοῦλες στὴ ζητιάνᾳ καὶ πῆραν τὴν κλώσα μὲ τὰ πουλιά.

Σὰν ἔφυγαν, ἄρχισε πάλι ἡ βασιλοπούλα νὰ τοῦ λέει ὅσα τοῦλεγε καὶ τὴν πρώτη τὴ βραδυὰ. Μὰ δὲν ξυπνοῦσε ὁ κύρ Σιμιγδαλένιος! Καὶ τὸ πρωῒ, τὸν πῆραν οἱ δοῦλες, καὶ τὸν πῆγαν πίσω στὴν κυρὰ τους.

Ἡ ζητιάνᾳ σπάζει τότε τὸ φουντούκι καὶ βγαίνει μιὰ γαρουφαλιά μὲ τὰ χρυσὰ γαρούφαλα. Τὸ μαθαίνει ἡ βασίλισσα:

— Σῶρτε πέστε τῆς νὰ μᾶς τὴ δώσῃ, λέει στὶς δοῦλες. Κι' ἂν θέλει πάλι τὸν κύρ Σιμιγδαλένιο, τῆς τὸν δίνουμε.

Μὰ ἐκεῖ κοντὰ ποῦ ἔμενε ἡ ζητιάνᾳ καθόταν ἕνας ράφτης καὶ ὅλη νύχτα ἀκουε τὰ λόγια τῆς. Πιάνει λοιπὸν τὸν κύρ Σιμιγδαλένιο καὶ τοῦ λέει:

— Βασιλιά μου, θὰ σοῦ κάνω ἕνα ρώτημα: Τὴ νύχτα, ποῦ κοιμάσαι;

— Στὸ σπίτι μου. Ποῦ θὰ κοιμάμαι; Γιατί μὲ ρωτᾷς;

— Κύρ Σιμιγδαλή, ἔχω δυὸ βραδυὰς νὰ κλείσω μάτι ἀπὸ τίς κουδέν-

τες ποῦ κάνει ἡ ζητιάνᾳ ποῦ ἔχετε στὶς χῆνες. Ὁλη νύχτα κάθεται καὶ λέει: Κύρ Σιμιγδαλή, γιατί δὲν ξυπνᾷς; ἐγὼ ἔλιωσα παπούτσια γιὰ νὰ βρῶ νὰ σὲ βρῶ καὶ σὺ δὲ μοῦ μιλάς;

Ὁ κύρ Σιμιγδαλένιος κατάλαβε.

Πάει καὶ σιάζει τᾶλογο του, καὶ τὸ βράδυ, σὰν τοῦδωσε πάλι τὸ πιστό ἡ βασίλισσα, δὲν τὸ ἤπια, μόνο ἔκανε πὼς ἀποκοιμήθηκε καὶ τὸν πῆγαν οἱ δοῦλες στὰ χέρια στὴ ζητιάνᾳ καὶ πῆραν τὴ γαρουφαλιά.

Ὅταν ἔφυγαν κι' ἄρχισε πάλι ἡ βασιλοπούλα νὰ λέγῃ τὰ βᾶσανά τῆς, σηκώθηκε ὁ κύρ Σιμιγδαλένιος, τὴν ἀγκάλιασε, καὶ στὴ στιγμὴ βγήκαν καθάλα στᾶλογο καὶ πῆραν δρόμο.

Πᾶνε τὸ πρωῒ νὰ πάρουν τὸν κύρ Σιμιγδαλένιο, μὰ ποῦ νὰ τὸν βροῦν!

Σὰν τὸμαθε ἡ βασίλισσα τὴν πῆραν τὰ κλάματα, μὰ τί νὰ κάνῃ;

Τότε εἶπε:

— Θὰ φτιάσω κι' ἐγὼ ἕναν ἄντρα.

Βάζει λοιπὸν τίς δοῦλες νὰ τσακίσουν μύγδαλα, τὰνακατεύει μὲ ζάχαρη καὶ σιμιγδαλί, καὶ φτιάχνει ἕναν ἄνθρωπο κι' ἀρχίζει τίς μετάνοιες. Μὰ γιὰ προσευχὴ ἔλεγε βλαστήμιες, κι' ἐπᾶνω στὶς σαράντα μέρες μούχλιασε ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὸν πέταξαν.

Ἡ βασιλοπούλα μὲ τὸν κύρ Σιμιγδαλένιο γύρισαν στὸ βασιλεῖό τους κι' ἔζησαν καλὰ κι' ὅλο καλύτερα!

[Ἀπὸ τὴ Συλλογὴ τῆς Κας Ε. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑΣ]

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κατατρομαγμένος ὁ Ντάρλι πετάχτηκε αὐθόρμητα κατὰ πίσω γιὰ νὰ φυλαχτῇ, μὰ ὁ Κοττεσούπρου ἔμεινε ἀκούνητος, στὴ θέσῃ του, σὰν νὰ μὴ μπορούσε νὰ κάνῃ οὔτε τὴν ἐλάχιστη κίνηση γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε.

Λίγες στιγμὲς ἀκόμη καὶ τὰ νερὰ ποῦ ἔτρεχαν ὀρμητικὰ μέσα στὸ χάνι, σχηματίζοντας ἕνα σωστὸ χείμαρρο θὰ τὸν ἔφταναν καὶ θὰ τὸν παρέσυραν: τότε ὁ Ντάρλι ἔτρεξε κοντὰ του, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία μπόρεσε νὰ τὸν τραβήξῃ σὲ μιὰ γωνία ὅπου ἦταν ὁ πωρὸς ποτε προφυλαγμένος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ αὐθόρμητο αἰσθημα ποῦ θὰ τὸν ἔκανε νὰ τρέξῃ νὰ βοηθήσῃ κάθε ἄνθρωπο ποῦ θὰ βρισκόταν σὲ κίνδυνο, ὁ Ντάρλι αἰσθανόταν πὼς εἶχε διπλὸ καθήκον: ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ πατέρας του; Αὐτὸ τουλάχιστον δὲν σήμαιναν τὰ λόγια ποῦ εἶχε ἀκούσει πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα;

Πολλὲς φορὲς τοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό ἡ σκέψῃ πὼς κάποιοι ἱερός καὶ μυστηριώδης σύνδεσμος τὸν ἔνωσε μὲ τὸν φακίρη. Ἔτσι μονάχα μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἀνεξήγητο φαινόμενο ποῦ τὸν ἔκανε, παρ' ὅλο ποῦ ἀκολουθοῦσε τὸν Κοττεσούπρου μὲ ἀληθινὴ δυσφορία, παρ' ὅλο ποῦ τὸν κατηγοροῦσε πὼς ἦταν ἡ ἀφορμὴ νὰ χωριστῇ τοὺς ἀγαπημένους του θετοὺς γονεῖς, νὰ αἰσθάνεται ὡστόσο στὸ βάθος τῆς καρδιάς του γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, μιὰ ἀφοσίωση ἀνάμικτη μὲ σεβασμὸ καὶ νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ.

Ὡστόσο ἡ τωρινή του ταραχὴ ἦταν τόσο μεγάλη, ποῦ ὁ ἴδιος δὲν καταλάβαινε καλὰ-καλὰ τί γινόταν μέσα στὴν ψυχὴ του. Ὡστε αὐτὸς ὁ φακίρης, ποῦ δὲν τὸν εἶχε ἰδεῖ ὡς τώρα παρὰ ντυμένον μὲ κουρέλια, ποῦ ζοῦσε μιὰ ζωὴ ἄθλια καὶ στερημένη, ἦταν στ' ἀλήθεια ὁ γιὸς τοῦ πανίσχυρου Νιζάμ-ἑλ-Μουζούκ, ἦταν ὁ μαχαραγιάς Ραχούν-Σίγκ, ὁ διάδοχος τοῦ βασιλείου τοῦ Δεκκάν; Κι'

αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ντάρλι ἦταν ὁ πρίγκιπας Ἀχμέτ, ὁ γιὸς του καὶ κληρονόμος του;

Ὡστε μ' ὅλα του τὰ δικαιώματα θ' ἀνέβαινε στὸ θρόνο ποῦ ἤθελαν νὰ τὸν βάλουν οἱ ραγιάδες τοῦ Καρνούλ καὶ τῆς Ἀρκότας.

Καὶ μὲ τὴ σκέψῃ αὐτὴ ὁ νοῦς του πῆγε στὸν Κεμπίρ ποῦ εἶχε θελήσει νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸν θρόνο του. Πορ βρισκόταν τώρα ἄραγε αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος. Βγαλμένος ἔξω, ἐκτεθνημένος στὴ μανία τῆς θύελλας, σκοτωμένος ἴσως ἀπὸ κανέναν κεραυνὸ ἢ πνιγμένος σὲ κανέναν χείμαρρο!

Κι' ἐνῶσω ὁ Ντάρλι, καθισμένος δίπλα στὸ φακίρη, εἶχε τὰ μάτια καρφωμένα στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποῦ εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ τὸν θεωρῇ γιὰ πατέρα του καὶ περίμενε μ' ἀγωνία νὰ τὸν ἰδῇ ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὸ λήθαργό του, ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ μὲ τὴν ἴδια ὀρμὴ κι' οἱ βροντὲς ν' ἀκολουθοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Ὡστόσο τὰ μπουμπουνιὰ δὲν ἀκούγονταν πιά τόσο κοντινὰ ὥπως πρῶτα κι' οἱ ἀστραπὲς δὲν εἶχαν τὴν ἴδια ἐκτυφωτικὴ λάμψη κι' ἀφῆγαν ἀπ' ὦρα σ' ὦρα τὸ χάνι βυθισμένο σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι. Ὁ φακίρης ἔμενε τὸ ἴδιο πάντα ἀκούνητος καὶ δὲν ἔδινε κανένα σημεῖο ζωῆς, μόνο πότε-πότε ἀναστένανε ἐλαφρὰ. Ὁ Ντάρλι περίμενε μὲ πραγματικὴ ἀγωνία νὰ κοπάσῃ λίγο ἡ θύελλα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ὅταν θὰ ἡμέρευαν τὰ ἐξαγριωμένα στοιχεῖα, θὰ συνερχόταν κι' ὁ πατέρας του ἀπ' αὐτὴ τὴ νάρκη ὅπου βρισκόταν τώρα βυθισμένος.

Καὶ στ' ἀλήθεια σιγὰ-σιγὰ ἡ θύελλα ἄρχισε νὰ ξεθυμαίνει. Ἡ βροχὴ σταμάτησε νὰ πέφτῃ κι' οἱ ἀντίλαλοι τῶν κεραυνῶν χάθηκαν στὴν ἀπόσταση. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο τὰ σύννεφα ποῦ σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ σκορπίστηκαν καὶ φάνηκαν τ' ἀστρα μὲ τὴ ζωηρὴ τους λάμψη. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγην ὥρα τὸ φεγγάρι ξεπρόβαλλε ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα καὶ πλημμύρισε μὲ τίς ἀργυρὲς ἀχτίδες του τὸ χάνι, χύνοντας τὸ φῶς του ἀπὸ τὸ χαλασμέ-

νο μέρος τῆς σκεπῆς.

Τότε ὁ Κοττεσούπρου ἀνασηκώθηκε μὲ κόπο ἀπὸ χάμω ὅπου βρισκόταν ξαπλωμένος κι' ἀπλώνοντας πασπατευτὰ τὰ χέρια του, σὰν ἄνθρωπος ποῦ δὲν βλέπει, εἶπε:

— Ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ εἶμαι, πατέρα, ἀπάντησε ὁ Ντάρλι ποῦ δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ κοντὰ του, ἔδῶ εἶμαι.

— Αὐτὸ τ' ὄνομα τοῦ πατέρα, ποῦ μοῦδινες ὡς τώρα ἀπὸ σεβασμὸ γιὰ τὴν ἡλικία μου καὶ γιὰ τὸ ἱερό μου σχῆμα, μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ δίνῃς καὶ

«Ἐδῶ εἶμαι, πατέρα, ἀπάντησε ὁ Ντάρλι ποῦ δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ κοντὰ του, ἔδῶ εἶμαι.» (Σελ. 487, στ. β')

μὲ τὸ δικαίωμα ποῦ ἔχει κάθε παιδί νὰ φωνάξῃ ἔτσι ἐκείνον ποῦ τὸ γέννησε, εἶπε ὁ φακίρης μ' ἀδύνατη φωνή.

Ὁ Ντάρλι δὲν ἀπάντησε, πῆρε ὁμως τὸ χέρι τοῦ φακίρη καὶ τὸ φίλησε μὲ πάθος.

— Αὐτὸς ὁ ἐλεεινός, ὁ ἄθλιος, ὁ προδότης εἶπε τὴν ἀλήθεια: Εἶμαι ὁ μαχαραγιάς Ραχούν-Σίγκ, ὁ διάδοχος τοῦ ἐνδόξου Νιζάμ-ἑλ-Μουζούκ καὶ σὺ εἶσαι ὁ γιὸς μου, ὁ γιὸς τῆς πολυαγαπημένης μου Νερίντας, ὁ πρίγκιπας Ἀχμέτ.

«Ἀκούσέ με ὅμως μὲ προσοχή, γιὰτὶ πολὺ γρήγορα θὰ πάψῃς ν' ἀ-

κοῦς τὴ φωνή μου. Τὰ μάτια μου ἄρχισαν κιόλας νὰ θαμπώνουν καὶ μόλις μπορῶ νὰ ξεχωρίζω τὴ μορφή σου, ποῦ εἶναι τόσο ὅμοια μὲ τὴ λατρευτὴ μορφή τῆς μητέρας σου».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ φεγγάρι, ἐλευθερωμένο ὁλότελα ἀπὸ τὰ σύννεφα ποῦ ἀρμένιζαν ἀκόμη στὸν οὐρανό, ἔρριξε μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ λαμπρὲς ἀχτίδες του στὸ σύμπλεγμα ποῦ σχημάτιζαν ὁ πατέρας καὶ τὸ παιδί.

Ὁ Ντάρλι σήκωσε τὰ μάτια του καὶ κοίταξε τὸν πατέρα του στὸ πρόσωπο. Τὸ ἔκανε ἄραγε τὸ γαλαζωπὸ

φῶς ποῦ ἔπεφτε ἐπάνω του, ἢ στ' ἀλήθεια εἶχαν πάθει τέτοια φοβερὴ ἀλλοίωση τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φακίρη; Τὰ ἀδύνατα μάγουλά του φαίνονταν τώρα ἀκόμη πιὸ βαθουλωμένα ἀπὸ πρὶν κι' εἶχαν πάρει ἕνα χρῶμα διάφανο. Τὰ μάτια του, ὀρθάνοιχτα, ἦταν θολὰ κι' ἔμοιαζαν σὰν νὰ μὴ βλέπουν, τὰ χέρια του κουνιόνταν σπασμωδικὰ.

Σὲ λίγο ὁ μαχαραγιάς συνέχισε:

— Εἶχα πολλοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφές. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Νατζέρ-Σίγκ κι' ἡ μητέρα τοῦ Ματζαφέρ-Σίγκ.

«Μόλις εἶχε περάσει ἕνας χρόνος ποῦ εἶχα παντρευτὴν τὴν κόρη τοῦ βασιλιά τῆς Ταγκόρης, τὴν πεντάμορφη βασιλοπούλα Νερίντα. Τὴν εἶχα ἰδεῖ σὲ μιὰ γιορτῇ, ὅπου ἔλαμπε σὰν τ' ἀστὸ ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἀρχοντοπούλες καὶ πριγκίπισσες κι' ἐκείνη πρόθυμα δέχτηκε νὰ γίνῃ γυναίκα μου, ὅταν τὴ ζή-

τησα ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς. Ζοῦσαμε τρισευτυχισμένοι» κι' ἡ εὐτυχία μας ἔγινε ἀκόμη μεγαλύτερη ὅταν γεννήθηκαν ἐγὼ, μ' ἀλίμονο, δὲν κράτησε πολὺ γιὰτὶ λίγον καιρὸ μετὰ τὴ γέννησή σου, ξέσπασε ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Μαχράττες, τίς ἄγριες κι' ἀνυπόταχτες φυλὲς ποῦ κατοικοῦν στὰ νότια τοῦ Ἰνδουστάν.

«Μὲ δυσκολία μπόρεσα νὰ χωριστῶ τὴν ἀγαπημένη μου Νερίντα κι' ἐσένα καὶ νὰ φύγω μαζί μὲ τὸ στρατό μου γιὰ νὰ χτυπήσω τοὺς Μαχράττες».

«Οἱ Μαχράττες εἶναι γενναῖοι καὶ τολμηροί. Ἦσαν καὶ πολὺ περισσό-

τεροι από το δικό μας το στρατό και πολλές φορές μας χτύπησαν. Έπει-
δή ήμουν νέος και πολύ ριψοκίνδυ-
νος, πολλές φορές κινδύνευσα να σκο-
τωθώ και γλύτωσα τη ζωή μου από
τρίχα. Τα χρυσοκεντημένα ρούχα
που φορούσα, το διαμαντένιο λοφίο
της περικεφαλαίας μου, όλα αυτά
προκαλούσαν την προσοχή του έχ-
θρου και με παρουσίαζαν για εύκο-
λο στόχο του. Έτσι, οι πρίγκιπες
και οι Ναβάβ, που με περιστοιχίζαν,
αποφάσισαν και μου το πρότειναν
και μένα, να φορέσω ένα από τους
άξιωματικούς μου τὰ ρούχα μου και
τά άλλα στολίσια μου, και εγώ να πο-
λεμώ ντυμένος με μια πολύ απλού-
στερη στολή, για να μην εκθέτω
την πολύτιμη ζωή μου κάθε ώρα σε
κίνδυνο.

«Αντιτάχθηκα με όλη μου τη θέ-
ληση στην πρόταση αυτήν. Μου φαι-
νόταν ανάνδρο και εξευτελιστικό να-
φήσω έναν άλλον να ριψοκινδυνεύσει
τη ζωή του αυτός για μένα. Στο τέ-
λος όμως αναγκάστηκα να υποκύψω.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΚΑΙΜΕΝΑ ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Αγαπητοί μου,

Ο ΦΙΛΟΣ μας **Ισκαντέρ**
παράκολουθεί από καιρό
ένα θέαμα που κινεί τόσο
την αγανάκτησή του, ώστε
αποφάσισε να μου το γράψει, για να-
γανακτήσω κι' εγώ. Πρόκειται για
το κυνήγι των μικρών πουλιών. Το
σπίτι του φίλου μας γειτονεύει με
άμπελια, χωράφια, λαχανόκηπους,
δασάκια και καθεξής. Είναι «όπως-
δήποτε» έξοχικό σπίτι. Και στην πε-
ριοχή αυτή μαζεύονται όλοι οι κυ-
νηγοί, όπλισμένοι με τουφέκια και
με άδειες, και δεν αφήνουν πουλί για
πουλί. Μα σπουργίτες, μα κοτσούφια,
μα συκοφάγους, τὰ χτυπούν όλα κι'
όποιο σκοτώσουν. Μόλις ο μικρός
φτερωτός ψάλλης με τις λαμπερές
χαντρίτσες που έχει για μάτια, και
την κίτρινη ή μαύρη μυτίτσα του,
άρχίζει να χαιρετά τον ήλιο της αυ-
γής μ' ένα τραγούδι, θάκουσθ' και
μια τουφεκιά που θά τον ρίξει νεκρό:
«Τσίου! τσίου!—Μπάμ! μπούμ!». Ο
«δολοφόνος», βλέπετε, έχει άδεια
με βούλες και με υπογραφές. Μπο-
ρεί να κυνηγά ό,τι θέλει. Αδιάφορο
αν τρώγεται και θά το φάει, ή αν
δεν τρώγεται και θά το πετάξει της
γάτας. Να κάμη το κέφι του θέλει.

Μια μέρα ο φίλος μας ρώτησε έναν
άπ' αυτούς: «Γιατί κυνηγάτε;». Κι'

ο δολοφόνος των πουλιών το άπο-
κρίθηκε: «Α! τρελλάινομαι κι' αυ-
τό το σπόρ!». Σπόρ λοιπόν, διασκέ-
δαση και τίποτ' άλλο. Μα είναι κα-
τάσταση αυτή; Μπορεί να την άνε-
χθ' ευαίσθητος άνθρωπος; Κι' ο
Σύλλογος των Ζωοφίλων, που άπο-
τελείται βέβαια από ευαίσθητους, τί
κάνει; Γιατί δεν επεμβαίνει όπως ξέ-
ρει, ώστε να λείψ' η να περιορισθ' η
αυτό τουλάχιστο το «για γούστο» κυ-
νήγι;...

Ο **Ισκαντέρ**, βλέπετε, δεν είναι
και τόσο ρωμαντικός. Καταλαβαίνει,
αναγνωρίζει, πώς δεν είναι δυνατό
να λείψ' ολωςδιόλου η «πιηνοκτο-
νία», να μη σκοτώνονται πιά ούτε
μπεκάτσες, ούτε όρνθκια, ούτε τρυ-
γόνια. «Κάθε πετούμενο δεν τρώγε-
ται», λέει η παροιμία, μα τὰ πετού-
μενα που έχουν την κακή τύχη να-
ρέσουν στον άνθρωπο, είναι ανάγκη
να σκοτωθούν για να φαγωθούν. Ό-
πως και τὰ τετράποδα, άγρια και ή-
μερα, από το πρόβατο ως το άγριο-
γούρουνο· όπως και τὰ ψάρια και τὰ
μαλάκια και τὰ όστρεα κι' ένα σωρό
φαγώσιμα ζωντανά. Δεν μπορεί όλοι
οι άνθρωποι να γίνουν φυτοφάγοι και
καρποφάγοι, σά μερικούς άρρώστους
που κάνουν ειδική δίαιτα—ή σά λί-
γους γερούς που έχουν μάθει πώς τὰ
κρέατα δεν είναι τόσο υγιεινά—και
τὰ κάτω κάτω είναι φυσικός νόμος
«τὰ εἶδη να τρέφονται ἐξ ἀλλήλων». Το
μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό, ο
αιετός τρώει το σπουργίτι, ο άνθρω-
πος τρώει το άγριογούρουνο, και το
άγριογούρουνο τρώει... τον άνθρω-
πο, όταν τον βρ' στο λόγγο χωρίς
τουφέκι. Αυτή λοιπόν την ανάγκη
την αναγνωρίζει ο **Ισκαντέρ** και δεν
γυρεύει την επέμβαση της Έταιρείας
των Ζωοφίλων, παρά μόνο για τον
περιορισμό, καθώς είπαμε, του άσκο-
που κυνηγιού των μικρών και μη
φαγώσιμων πουλιών—του **σπόρ** αυ-
τού που έχει τόσο άθωα και χωρίς
κανένα λόγο θύματα.

Κι' αυτό όμως το λίγο που γυρεύει
ο φίλος μας, μου φαίνεται πολύ. Και
πρώτα-πρώτα, ο σκοπός της Έται-
ρείας των Ζωοφίλων είναι άλλος. Και
τόσο μεγάλος, τόσο σπουδαίος και
τόσο δύσκολος να πραγματοποιηθ',
ώστε να μη της μένη καιρός να κυ-
νηγᾷ και μικρότερους. Ο σκοπός αυ-
τός είναι να προστατεύ' η ζώα που
χρησιμεύουν στον άνθρωπο, που τον
υπηρετούν, και που ένας μεγάλος
φιλόσοφος—ο Αύγουστος Κόντ—τὰ
συμπεριλαμβάνει στην ανθρωπότητα:
εἰλόγα, τὰ γαϊδούρια, τὰ μουλάρια,
τὰ βώδια, τὰ σκυλιά, τις γάτες, τις
καμήλες, τους τάρανδους, τους ρέν-

νους, τους ελέφαντες και καθεξής.
Οι βάρβαροι κύριοί τους φέρνονταν
στούς καλούς αυτούς υπηρέτες με τη
μεγαλύτερη άπονία και σκληρότητα.
Τὰ παραφρότωναν, τὰ φορούσαν στη
δουλειά, τὰ κακότεφραν, τὰ χτυποῦ-
σαν, τὰ βασάνιζαν, κι' όταν τὰ γη-
ρατειά ή μια άρρώστια τᾶκανε ά-
χρηστα, τὰ σκότωναν, τᾶπνιγαν ή
τᾶδιωχναν για να μην έχουν το μπε-
λά τους. Το κακό αυτό, το μεγάλο
άδικο, λιγότεφε σημαντικά άφ'ότου
ιδρύθηκαν στον πολιτισμένο κόσμο οι
Έταιρείες των Ζωοφίλων κι' έκαμαν,
με ύπομονητική προσπάθεια, να δια-
δοθ' η άγάπη, η συμπάθεια, ο οίχτος
πρός τὰ πολυβασανισμένα ζώα, κι'
άκόμα να γίνουν νόμοι κι' αυτά προ-
στατευτικοί. Τελευταία ιδρύθηκε και
στην Ελλάδα μια τέτοια Έταιρεία
που, αν και το έργο της έδω-πέρα
ήταν πολύ πιό δύσκολο, κατόρθωσε
όμολογουμένως να βελτιώση σημαν-
τικά τη θέση των αλόγων μας ύπη-
ρετών. Αλλά έχει ακόμα να κάμη
πολλά. Και τη στιγμή που αγωνίζε-
ται να γλυτώση το έλλογο ή το μου-
λάρι από το κακομεταχείρισμα του
σκληρού άφεντικού του, του άγροί-
κου, του χωριάτη,—κάποτε και του
έπίσης βάνουσου χωριάτη—πᾶει να
της ζητούμε να προστατεύ' τον
κότσουφα ή το σπουργίτι; Έδώ κα-
ράδια χάνονται—που λέει ο λόγος
—και σεις, βαρκούλες, που πηγαί-
νετε!...

Έπειτα κι' έν' άλλο: Ξέρει ο
Ισκαντέρ πόσα άπ' αυτά τὰ γλυ-
κόφωνα λιανόπουλα γίνονται...
θαυμάσιο πιλάφι; Κι' έν' άλλο άκό-
μα: Το κυνήγι είναι μια **άσκηση**.
Για να κυνηγᾷ λοιπόν κανείς, να μά-
θ' η να κυνηγᾷ τὰ πουλιά που τρώ-
γουνται, δεν πρέπει, στην αρχή του-
λάχιστο, να τὰ κυνηγᾷ όλα χωρίς
διάκριση; Ο σκοπός έδω άγιάζει τὰ
μέσα, και δεν μπορεί κανείς να ρηνηθ'
—ούτε ο **Ισκαντέρ** το άρνείται—πώς
είναι ένας καλός σκοπός να μάθ' η
κανείς να χτυπᾷ και να πετυχαίν' η,
στὰ καθιστά ή στὰ πεταχτά, μπεκά-
τσες, όρνθκια, τρυγόνια, πέρδικες,
φασιανούς, τοίχλες και συκοφάγους...

Μ' αυτά δεν θέλω να έμποδίσω τον
Ισκαντέρ και τους άλλους ευαίσθη-
τους να λυποῦνται τὰ καϊμένα τὰ
πουλάκια που πέφτουν θύματα των
κυνηγών, «για γούστο». Θέλω μόνο
να τους παρηγορήσω μ' αυτές τις
σκέψεις, που τις έκαμα στην άγα-
νάχτησή μου διαβάχοντας το γράμμα
του φίλου μας και... παρηγορήθηκα
κι' εγώ.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΡΦΑΝΗ

Την είδα σήμερα χλωμή
την όμορφη παιδούλα
Όσ' αν θλιμμένη Παναγιά
σ' έρημική έκκλησούλα.
Τ' όρατο της χαμόγελο
είχε σβυστεί στὰ χείλη,
Θλίψη μεγάλη στην καρδιά
είχε και δεν έμειλε.

—Κόρη μου, πές μου γιατί κλαίς;
σου κλέψαν τὰ προικιά σου,
Σου πήραν τὰ στολίσια σου,
τὰ μαλαματικά σου;

Πές μου; κόρη, τον πόνο σου,
να σ' παρηγορήσω
Ό,τι έχασες θά σου τὸ βρω,
θὰ στο γυρίσω πίσω.

—Ό,τι έχασα δεν βρίσκεται
και πίσω δεν γυρίζει.
Δεν έχει ο Χάροντας καρδιά,
συμπόνι δεν γνωρίζει.
Χθές βράδυ άναπάντεχα
μήτρε στο σπιτικό μας
Και κούρσεψε και ρήμαξε
σκληρά τὸ φτωχικό μας.

Τώρα σβυστό και θλιβερό
μ' κοιμητ' η μοιάζει,
Χήρα ή μάνα μου θρηνηί
κλαίει κι' αναστενάζει

Κι' έμένα ή καρδούλα μου
πονόδαρη θρηνηί
Είμαι αλήθεια! Συμφορά!
μὲ λένε όρφανή!

Την είδα σήμερα χλωμή
την όρφανη παιδούλα
Όσ' αν θλιμμένη Παναγιά
σ' έρημική έκκλησούλα.
Τ' όρατο της τὸ χαμόγελο
δεν άνθιξε στο στόμα·
Τόδωσε στον πατέρα της
πούχε θαρπεί στο χῶμα.

Σαν θὸ Ἀγγελούδι [B]

NATURE MORTE

Στην καμαρούλα που τ' όνομά το στοῦ
δειλινού το φῶς παράθυρο θαμπά φω-
τίζει, σ' ένα κομψό παιδιάτικο γρα-
φείο, τ' αναγνωσματάριο της Τρίτης
άνοικτό. Στο πλάι το καλαμάρι κι' ή
πέννα, ή ύγρη άκόμη από τὸ μελάνι
που έγραψε και πλάι τὸ στυπόχαρτο
μὲ μια μεγάλη βούλα από χυμένο με-
λάνι κι' αποτυπώματα λεπτῶν δακτύ-
λων μαζωμένων άπ' την προσπάθεια
να κάμη στογγυλά τὰ γράμματά του,
να πάρη αύριο άριστα στο τετράδιο!

Έξω από το κατώφλι του μικροῦ ά-
γρόσιπτου άφημένα τὰ τσαρούχια με
λίγο χῶμα μέσα, βρεμένο άπ' τὸν ί-
δρωτά. Πιό κει ξαλωμένο τ' άλέτρι
μὲ τὸ γυαλιστερό όνι. κι' ή άξίνα λίγο
πλαγιασθ', κουρασμένη κι' αυτή από
της ήμερας τη δουλειά. Ένα γομάρι
ξύλα άκουμπισμένα, που ένα μικρό δαυ-
λάκι του ξεφεύγει άπ' τὸ σκονί.

Στην ποδιά του παραθύρου, πίσω ά-
πό τις φρεσκοποτισμένες γάστρες με

τὰ βασιλικά ένα λευκό κέντημα. Η
βελόνα πεσμένη στο ξύλο του παραθύ-
ρου, κορμασμένη από την κλωστή και
στο πανί μια ζωηρή κόκκινη κηλίδα ά-
πό τὸ αίμα που χύθηκε από τὸ λεπτό
δάκτυλο σ' άπρόδεκτο τρύπημα της
βελόνας. Η δακτυλήθρα στο πάτωμα
πεσμένη, κι' ή καρέκλα γυρισμένη λο-
ξά από τὸ βιαστικό άπότομο σήκωμα.

Τὰ πιάτα κανονικά βαλμένα, μισά
ή γεμάτα από τη σούπα την άχνιστή.
Στη μέση του τραπέζιου ή πινατέλα.
Στις γωνιές τὸ ψωμί, ή σαλάτα, τὰ
φρούτα, τὸ τυρί, ένα λαγνίη με τὸ διά-
φανο νερό του κι' ή καράφα τὸ κρασί.
Καρέκλες όλόγυρα και πάνω τους λευ-
κὲς πετσέτες βιαστικά ριγμένες. Στη
μια ένα μαξιλαράκι για να ψηλών' η
να φάνουν τὰ μικρά χεράκια τὸ τρα-
πέζι. Το κουταλάκι πεταμένο χάμω
άπό τη βία του μικροῦ που έτρεξε με
την πετσέτα στο λαιμό, να πᾶ με
τους άλλους έξω, να δ' η κι' αυτό, να
δ' η, να μάθ' η.

Από της πόρτας τη χαρμάδα μια
άχτιδα πέρσσε στο κλειστό δωμάτιο κι'
έπεσε πάνω στο γραφείο. Χαριτιά ριγ-
μένα άνάκατα, χαρτιά, μολύβια, καλα-
μάρια, πέννες και σχέδια πολλά. Κι'
ένα μπροστά στο κάθισμα πιό μεγάλο,
πιό καθαρό, μισοτελειωμένο. Μα κρύ-
βει τις γραμμές του ή σκόνη που κά-
θεται παντού, στις πέννες, στα μολύ-
βια, στα χαρτιά, στο πράσινο του γρα-
φείου σκέπασμα, άπ' τὸν καιρό που έ-
φυγαν τὰ χέρια που τὰ κρατούσαν και
κλείστηκε τὸ δωμάτιο.

Μύρον της Άνδρου [B]

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Του ήλιου οι καυστικές άχτίδες πυ-
ρώνουν την άμμουδιά τις πρωινές ώ-
ρες. Κι' αυτή φλογισμένη ζητά μια
δροσιά. Κι' έρχεται τὸ κύμα άπαλό γα-
λανό και την δροσοφιλεί.

Μα πιότερη δροσιά της χαρίζουν τὰ
κρυσταλλένια γέλια των παιδιών που
άντηχουν σαν τὸ γάργαρο τρέξιμο του
νερού. Πάνω σ' αυτήν στην ξανιά έ-
πιφάνεια σκορπίζονται κάθε πρωί σαν
όλόδροσα νιόβγαλτα μπουμπουκία, ποι-
κιλόχρωμα.

Έρχονται εκεί, με τὰ μπανιερά,
εις πυτζάμες τὰ χίλια-δυό άλλα χαρι-
τωμένα κοστούμια, που ελάχιστα σχε-
πάζουν τὸ λιοκαμμένο σωματάκι, αφή-
νοντας τὸ έλεύθερο ν' ανασάν' η τὸ θα-
λασσινὸ αέρα.

Μπέμπηδες παχουλοί, ξανθόμαλλοι,
με μουντάκια κοκκινισμένα άπ' τη ζέ-
ση, ιδρώνουν προσπαθώντας ν' άνοι-
ξουν ένα πηγάδι. Μα ή άμμος όλο
κατρακυλά κι' όλο σκάβουν τὰ στορι-
μυλά χεράκια, ύπομονητικά.

Πιό κει τρεῖς-τέσσερις μικρούλες εί-
ναι ξαλωμένες με τὰ μεγάλα τους ψά-
θινα καπέλλα που άφίνουν να ξεφεύ-
γουν μερικά τρελλά, άνυπότακτα μπου-
κλάκια. Πού και πού σηκώνεται καμιά
για να κοιτάξ' η ν' ήθησαν τὰ κεφε-
δάκια από... άμμο.

Πάρα πέρα μερικά άγοράκια παί-

ζουν με μικροσκοπικές βαρκούλες και
καραβάκια. Με τις χιονάτες κάσες
τους παίρνουν ύφος άλλων ναυάρχων.

Μια άλλη χαριτωμένη παρέα από ό-
μορφα άγοράκια και κοριτσάκια, κτί-
ζει ένα παλάτι με την ύψη άμμο. Ο
άρχηγός, ένα σγουρόμαλλο μελαχροινό
άγορι δίνει διαταγές δεξιά-άριστερά
στους εργάτες και κείνα θές γιατι τους
φοβίζει τὸ ραβδί που κρατά άπειλητι-
κά, θές γιατι τους διασκεδάσει άρκετά
αυτό τὸ παιχνίδι, ύπακούουν πρόθυμα.

Μόλις οι μαμμάδες κι' οι αύτερες
δασκάλες, που διαβάζουν κάτω άπ' τις
ζωηρόχρωμες όμπρέλλες, δάσουν την
άδεια για τὸ μπάνιο, ξεχύνονται όλα
αυτὰ τὰ λουλούδα στην γαλανή άγκα-
λιά της θάλασσας, κι' εκεί άρχίζουν
χιλία-δυό παιχνίδια με τὰ δροσερά νε-
ρά. Πιτσιλίσματα, βουτιές. Πελώριοι
κροκόδειλοι, ψάρια, φούσκες, μάλες
χρωματιστές από λάστιχο τὰ βοηθούν
να πλέουν στο νερό. Μερικά φοβού-
νται, άλλα κολυμποῦν ήδη, κι' άλλα μα-
θαίνουν στα μικρά να κάνουν φούσκες
κτυπώντας τὰ χέρια. Κι' έτσι περνά
τὸ πρωινό στην άκρογιαλιά, ως πού ή
άνυπόφορη ζέση του μεσημεριοῦ κά-
νει τὰ παιδιά να φύγουν, για να ξα-
ναγυρίσουν την άλλη μέρα με περισ-
σότερη όρεξη για παιχνίδια στην θά-
λασσα και στην άμμουδιά.

Άγνη Καρδιά [B]

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗ

Μπαίναμε στο στογγυλό λιμανάκι
της Τήνου την ώρα που ο ήλιος έρρι-
χνε τις τελευταίες του άχτίδες.

Τὰ κάτασπρα σπιτάκια γύρω από τὸ
λιμάνι, σχημάτιζαν έν ημικύκλιο.

Θαλαμηγοί. Ιστιοφόρα, έμπορικά βα-
πόρια, κι' άλλα πολλά είχαν γεμίσει
τὸ λιμάνι, που ήταν γεμάτο ζωή, θό-
ρυβο, κίνηση. Κόσμος από κάθε γωνιά
της Έλληνικής γῆς είχε φτάσει για να
προσκυνήσ' η στη Μεγαλόχαρη.

Έβλεπες, έδω τυφλούς, παρακειί,
κουτσούς, παρόλ'ότους, γυναίκες, παι-
διά, όλους άρρωστους με τὸν πόνο ζω-
γραφισμένο στο πρόσωπό τους και με
μια μόνο έλπίδα, στην Μεγαλόχαρη,
πὸς θά γιαιτρευτοῦν.

Δυό φορές τὸ χρόνο, τὸ Δεκαπενταύ-
γουστο και τὸ Εὐγγελισμὸ ή Τήνος,
παρουσιάζει τὸ γραφικό θέαμα αυτό,
όπου συρρέει χιλιάδες κόσμος για να
προσκυνήσ' η, και να φέρ' η άφιερώματα
στην στοργική μητέρα όλου του κόσμου,
την Παρθένο.

Βιολέττα [Γ]

ΕΝΑ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟ

ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

Ξέμακρα πολύ από την αιώνια όχλα-
γωγή της πόλης, μένει ξεκαμμένο κι'
άγνωστο, τὸ πιό μελαγχολικό μοναστη-
ράκι. Είναι τὸ έργο μοναστηράκι του
Αγίου Μαριανού.

Χτισμένο στην πιό άπόκρημη μεριά
ένος καταπράσινου λοφίσκου, στέκει
έρειπωμένο και άχαρο, γυρισμένο πλάγια
άπό τὰ γερατειά, τόσο, που λες κι' εί-
ναι έτοιμο να πέση, συντρίμμα κάτω
στ' άτέλειωτο βάθος που ξεπλώνεται
μπρός του και μοιάζει και καθώς στέ-
κει στην άπόκρημη κορφή μπροστά
στο χάος, σαν ένα άκοίμητο μάτι τ'
άπείρου, π' όλο τ' άντικρύζει.

Το περισσότερο μέρος του τ' άγκα-
λιάζει πασινοκιτρινωμένος κισσός, έ-
νω τ' άλλο το κρύβουν κυπαρίσσια, τὰ
παντοτεινά άμλίητα θλιμμένα.

Κι' είναι τόσο φτωχό, τόσο φτωχό
το άπόκομο αυτό μοναστηράκι!..

Ούτε μιά καμπάνα δεν τ' άπόμεινε
νά χτυπήσει, νά λύση αυτή τη θεικιά
σιωπή. Κι' όλα μελαγχολικά! Η θέα
του, ή φτώχεια. Όλα με τη μυστηριώ-
δικη όψη τους με τη μοναστηριακή
σιγή, δεν σου δείχνουν κανένα παλμό.

Όλα νεκρικά! κι' αυτή ή φοβερή
νεκρία, άφήνει μέσα βαθειά στην ψυ-
χή βαρεία την άνέλπιτη μελαγχολία.

Λίγα χρόνια πριν, ζούσαν κεί μέσα,
δυό άγιες καλογριές, γριές μαυροφο-
ρεμένες—ισκία, φαντάσματα τέλεια—
και φρόντιζαν με στοργή την έπιμέ-
λεια του μικρού μοναστηριού.

Έσκαβαν, έσπερναν, στο μικρό κη-
πάκι, άναβαν τὰ καντηλάκια κι' οι
φλόγες τους μοιάζαν σαν ψυχές που χα-
ροπάλευαν.

Μά τώρα αυτές πέθαναν και μαζί
τους έσβυσε για πάντα κάθε παλμός
ζωής, κι' άπομένει μόνο, έρημο, λη-
σμονημένο, άγνωστο, άπλο φτωχό, το
μελαγχολικό αυτό μοναστηράκι, παρα-
δομένο στην πιά θεικιά βαθειά σιωπή,
περιμένο σε μιά ατέκμονη γαλήνη...

Μελαγχολική Όνειροπόλος [Β]

ΤΡΙΟΛΕΤΟ

Κανένα μη μισήσης, έτι νάναι!
Όλοι θά σβύσουν, όπως συ θά σβύσης,
Κι' αυτοί που πάντ' άξένοιαστοι περ-
Κανένα μη μισήσης, έτι νάναι. [νάνε.
Υπομονή στη δυστυχία σου κάνε,
Μή θές φαριμάκι στην πληγή νά χύσης.
Κανένα μη μισήσης, έτι νάναι!
Όλοι θά σβύσουν, όπως συ θά σβύσης.

Άμάρantos [Β]

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Το λιμάνι του νησιού είναι γεμάτο
άπό νησιώτες, Γριές μητέρες, ναυτι-
κούς, μικρά παιδιά που γυρίζουν έδω
κι' εκεί, άσπροαλλους γέροντες.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Σήμερα έρχε-
ται το βαπόρι, φέροντας πίσω άγαπη-
μένα πρόσωπα από την μακρινή ξενι-
τιά. Τά μάτια είναι καρφωμένα στον
ορίζοντα κι' άγναντεύουν νά φανή το
ποτήρι καράβι. Σε λίγο ένα δυνατό
σφύριγμα άκούγεται και νά το φτάνει.
Φτάνει σαν μιά πολυπόθητη μακρινή
έλπίδα που όλο την περιμένουν. Στο
κατάστροφο διακρίνονται μερικά πρό-
σωπα, είναι οι ξενιτεμένοι. Άλλοι γυ-
ρίζουν πλούσιοι κι' άλλοι όπως έφυγαν,
φτωχοί.

Βρόχες περιζώνουν το βαπόρι κι' ό-
λα τὰ μάτια γυρεύουν μ' άγωνία και
χαρά τους δικούς τους.

Στην προκυμιά τώρα ξετυλίγεται
μιά συγκινητική σκηνή. Γριές μητέρες
σφίγγουν στην άγκαλιά τὰ παιδιά τους,
τά παιδιά αυτά που τὰ ξεπροβόδισαν
μιά μέρα μικρά και τώρα τὰ δέχονται
άντρες πιά. Ω! αυτές δεν τις νοιάζει
άν γύρισαν φτωχοί ή πλούσιοι, όχι, αύ-
τες μόνο το παιδί τους θέλουν.

Πιο πέρα γέροι ναυτικοί γεμάτοι ευ-
τίδες, πού μαρτυρούν τον άγώνα τους
με τη θάλασσα και τη ζωή, αυτή τη
σιγή δεν μπορούν νά συγκρατήσουν
ένα δάκρυ, σφίγγοντας τον άγαπημένο
τους γιό.

Άνάμεσα στους ξενιτεμένους βρι-
σκεται κι' ένας άντρας ως τριανταπέν-
τε-σαράντα χρονών. Άπ' το παρουσια-
στικό του φαίνεται ότι έχει πλουτίσει,
ύστερα όμως από πολλά.

Οι δυό τρεϊς βαθείς ρυτίδες του με-
τώπου του είναι σαν πληγές έπουλω-
μένες στο διάβα του χρόνου.

Αυτόν κανέναν δεν τον περιμένει,
κανέναν δεν άνοίξε στον έρχομό του
τά χέρια του νά τον άγκαλιάσει και νά
του πη: «καλώς όρισες». Μά γιατί;

Ρωτά ένα νησιώτη και μαθαίνει πως
ο πατέρας του πέθανε και ή μητέρα
του είναι άρρωστη από καιρό.

Με σκυφτό κεφάλι άνηφορίζει το
γνωστό του δρόμο και σκέπτεται, άν
άραγε άξιζε νά φύγει, νά πάη στην
ξενιτιά, νά ιραβήξει τόσα, για νά γί-
νη πλούσιος και στο τέλος γυρίζοντας
πίσω νά βρεθί ήν άποξενωμένος από
τον τόπο που τόσο όνειρευτηκε στά
ξένα, νά βρή γύρω του την έρημιά.

Άπό μακριά άντικρύζει το σπίτι
του, κι' ή καρδιά του κτυπά δυνατά,
βλέποντας εκείνο το άγαπημένο ρημά-
δι που έκυρθε τόσες άναμνήσεις! Κι'
αυτός ό δυνατός άντρας αίσθάνεται
μιά άλλόκοτη συγκίνηση καθώς περνά
το κατώφλι του σπιτιού του. Πάνω σ'
ένα κρεβάτι μιά γριούλα βρογγά. Κι' ά-
πό τὰ στήθη του ξενιτεμένου μιά λέ-
ξη ξεφεύγει:

— Μάννα, φωνάζει και τρέχει κοντά
της.

Η γριά τρέμει στο άκουσμα αυτής
της φωνής, τὰ μάτια της γεμίζουν δά-
κρυα χαράς κι' ή γεροντική φωνή της
προφέρει:

— Παιδί μου τώρα άς πεθύνω, ά-
φοι άξιώθηκα νά σε δώ.

— Όχι, μάννα μου, τώρα ίσα-ίσα
θά ζήσης, τώρα που ήθα.

Και το έβέννιο κεφάλι του γιου σμί-
γει με το άσημένιο της μάννας, και
λές πως αυτό το άγάλλισμα δίνει στη
γριούλα νέα ζωή, τόσο το πρόσωπο
της λάμπει.

Ταυρομάχος [Β]

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ

— Το περιστατικό αυτό, έλεγε στους
φίλους του ένας διάσημος ψευδολόγος,
μου έτυχε στη Νορβηγία, όπου καθώς
γνωρίζετε βρέχει τις τριακόσιες έξήντα
μέρες το χρόνο.

Μιά μέρα λοιπόν που έβρεχε, όπως
πάντα, περνούσα με τ' άμάξι από έναν
άπ' τους κεντρικούς δρόμους του Ό-
σλο. Όλοι κρατούσαν όμπρελλά. Μόνο
ένας φτωχός, που δεν είχε φαίνεται
λεφτά για ν' άγοράσει, έτρεχε στους
δρόμους χωρίς όμπρελλά, κοιτάζοντας
νά τρυπήσει πουθενά για νά προφυλα-
χτή άπ' τη βροχή. Όπου τότε, τ' ά-
λογο του άμαξιού μου, βλέποντας αύ-
τον μόνον χωρίς όμπρελλά, τρώμαζε
τόσο άπό το άσυνήθιστο αυτό θέαμα,
άφηνίλασε και λίγο έλειψε νά σκοτω-
θούμε κι' εγώ κι' ό άμαξάς!

Δόνιφαν [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τάνης: — Ρουχαλιζώ τόσο πολύ τη
νύχτα, ώστε ξυπνώ κι' εγώ ό ίδιος.

Ό Κουφιοκεφαλιάς: — Κουτέ! και
δεν πιάς σ' άλλο δωμάτιο;

Μάνος

ΒΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Άθήναι, 42 δδός Ευριπίδου
την 10 Σεπτεμβρίου 1935

Ό Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπα-
ρι της Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη
«Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομα-
διαίες ειδικές έκπομπές για τὰ Έλλη-
νόπουλα, τόσο του Έσωτερικού όσο
και των ελληνικών παροικιών του Έ-
ξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο,
ώρα (Άθηνών) 7, 40' έως 8, 5' μ. μ.,
πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά Κά-
θε Πέμπτη, ώρα 9, 10' έως 9, 30' μ.
μ., πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά.
Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγω-
νισμοί.

ΣΑΣ θυμίζω τους έκτάκτους Διαγωνι-
σμούς του καλοκαιριού. Η προθεσμία όλων
λήγει στις 15 Οκτωβρίου. Κοιτάξτε
λοιπόν μή τη χάσετε όσοι δεν άπαντήσατε
άκόμα. Ένας μήνας σας μένει ακόμα —
κι' ένας μήνας περνά τόσο γρήγορα!

Σήμερα, καθώς βλέπατε, τελειώνει τώ-
ρα το μυθιστόρημα «Άπό το άλλο μέρος
του μαντρότοιχου». Λίγα φυλλάδια μέ-
νουν ως το τέλος αυτού του τόμου κι' άλ-
λο μεγάλο δεν μπορώ ν' άρχίσω. Θά δη-
μοσιεύσω λοιπόν ένα μικρό γαλλικό, που
έπιγράφεται: «Η Όδύσσεια του Φου-
φούλη» κι' είναι ή άληθινή ιστορία ενός
γάτου. Θά σας διασκεδάσει πολύ.

Δεν θυμομαι τώρα για το κομμάτι σου,
Βιολέττα. Όπωςδήποτε, άφοι πέρασε τό-
σος καιρός, καλά έκαμες κι' έστειλες άλ-
λο, που θά το διαβάσω με τη σειρά του.
Π έπιμνην σου μ' άρέσει πολύ. Πρέπει νά
έπιμένει κανείς για νά έπιτύχει κάτι που θέ-
λει. Το χρόνο λοιπόν, που θά τελειώσης
το σχολείο για νά μείνης πιά στο σπίτι,
θά είσαι 15 χρονών. Έ, τότε θά μπορείς
νά διαβάξης άπ' όλα, κι' όχι μόνο παιδι-
κά. Ν' άποφύγεις μόνο τὰ σύγχρονα έλα-
φρά, τὰ μοντέρνα, και νά περιορίσεις στά
παλιά άριστουργήματα, τὰ κλασσικά, όλων
των λογοτεχνιών.

Χαίρω πολύ, Άλκυών, που πήρες πιά
τη «μεγάλη άπόφαση». Κι' ήταν καιρός,
άφοι με γνωρίζεις άπό μικρή, σαν άδελφή
και κόρη συνδρομητών μου, και με τό νά
με διαβάξης έμαθες γράμματα κι' ήσουν
πάντα ή καλύτερή μου συνδρομητρία. Θά
είδες την έγκριση του ψευδωνύμου. Σου έ-
στειλα τον Όδηγο και περιμένω νά μου
γράφης συχνά.

Είναι άλήθεια, Έμμα Μόρελαντ, πως
υπάρχουν πλούσιοι που ξοδεύουν εκατομ-
μύρια για τουαλέτες, δεξιώσεις, διασκε-
δάσεις, έπιδείξεις και για τούς φτωχούς
δεν δίνουν πεντάρα. Οι περισσότεροι όμως
δίνουν. Έπειτα δεν συλλογίζεσαι πόσοι
φτωχοί άνθρωποι ζουν κοντά σ' αυτούς;
Μήπως κι' εκείνα που ξοδεύονται για δια-
σκεδάσεις, φτωχοί άνθρωποι δεν τὰ παίρ-
νουν — δηπρέτες, ταχνίτες, μάγειροι, ξαχα-
ροπλάστες και καθεξής; Είναι άλήθεια
έπίσης πως με τη σημερινή πολυκοσμία τὰ
δημόσια Νοσοκομεία δεν άρκουν και πολ-
λοί φτωχοί άρρωστοι, κι' έτοιμοθάνατοι
άκόμα, δεν μπορούν νά βρουν σ' αυτά μιά
γωνιά, ένα κρεβάτι. Η Φιλανθρωπία ό-
μως δεν παύει νά μεριμνά για νά λείψη
αυτό το κακό, και δεν θάργηση βέβαια νά
το κατορθώσει. Μήν άπελπίζεσαι λοιπόν
για τον κόσμο. Όλα δεν μπορούν νά γί-
νουν σέ μιά μέρα.

Σε συχαίρω, Μυστηριώδης, που βγή-
κες μ' ένα τόσο καλό άπολυτήριο κι' εσύ

χρημα νά πεισθούν οι γονείς σου νά σε
στείλουν έδω νά σπουδάσης κι' έπιστήμη,
άφοι τόσο τό έπιθυμείς. Αυτό το «Οικο-
τροφεύο Φοιτητριών» υπάρχει ακόμα, γιατί
τελευταία είδα μιά είδοποίησή του στις
έφημερίδες. Δεν μπορώ όμως νά σου τό
συστήσω γιατί δεν ξέρω τί είναι. Όπωςδή-
ποτε, άν έλθης έδω, νομίζω πως δεν θά δυ-
σκολευθής νά βρής, για νά μείνης οικότρο-
φη, μιά καλή οικογένεια. Υπάρχουν πολλές
που δέχονται μιά-δυό οικότροφους, μαθή-
τριες ή φοιτήτριες. Οι γονείς σου δεν πρέ-
πει νά φοβούνται τόσο. Χιλιάδες καλά κο-
ρίτσια ζουν σήμερά στην Άθήνα μονάχα
και σπουδάζουν.

Πολύ μ' εύχαρίστησε, Φοίβη, το πρώ-
το σου γράμμα. Άν ήταν μάλιστα και τό
μελάνι σου λιγάκι πιο μαύρο... Τό ξέρω
πως τον χειμώνα τὰ μαθήματα δεν σου
άρνουν πολλήν καιρό. Πάντα όμως έπιζώ
νά οικονομής λίγον, για νά μου γράφης,
νάπαντξ στους Διαγωνισμούς και νάχξης
άλληλογραφία με τὰ Διαπλάσια που
θέλεις. Έγώ βέβαια δεν μπορώ νά σου
πώ ποιοι και ποιές γράφουν καλύτερα».
Αυτό θά το κρίνης μόνη σου παρακολου-
θώντας την Άλληλογραφία μου, τη Σελί-
δα Συνεργασίας και τις Μικρές Άγγελίες.

Σεπεσμένη Δόρδε, ό κ. Φαίδων έλαβε
το γράμμα σου της 19 Ιουλίου για τὰ
«πνεύματα». Άπό τὰ γεγονότα που του
άναφέρεις, το πρώτο, την προφητεία της
«φλιτζανού», τη θεωρεί σύμπτωση. Τέλ-
λα — την ύπογραφή του πατέρα σου, την
προφητεία του Γούναρη — τάποδίζω στο ό
ποσυνέζητο των άτόμων που κινούσαν
το τραπέζι ή σε κάποιον αθροπνωτισμό. Άν-
θρωποι που δεν ξέρουν καθόλου ζωγραφι-
κή, ζωγραφίζουν θαυμάσια με τό τραπέ-
ζακι! φαντάζουν λοιπόν πόσο πιο εύκολο
είναι νά μιμηθούν μιά γνωστή τους ύπο-
γραφή. Όλ' αυτά είναι φυσικά, τίποτα
τό ύπερφυσικό. Καί «πνεύματα» έρχόμενα
άπό τον άλλον κόσμο, δεν υπάρχουν.

Έγώ, Μόζαρτ, έχω συνδρομητές, σ'
αυτούς βροχίζεσαι ή κυκλοφορία μου. Στο
Πρακτορείο δίνω πολύ λίγα φυλλάδια για
μερικά Περίττερα των Άθηνών. Δεν πε-
ρισσεύουν και για τὰ Υποπρακτορεία των
Έπαρχιών. Όποιος θέλει όμως νά με άγο-
ράξη, άπό Έπαρχία, μπορεί νά πη στον
Πράκτορα των έφημερίδων νά του φέρνη
ένα φυλλάδιο άπό έδω. Για τό άλλο τί
νά σου πώ; Άπορώ κι' εγώ, αλλά δεν
έχω καμμία σχέση μ' αυτά τὰ περιοδικά,
κι' άς τὰ βγάδω Διαπλάσιόπουλα. Όστε
είμαι ύπεύθυνη άν στέλνεται λεπτά και δεν
λαβαίνετε φύλλο. Μπορείς νά γράφης και
νά παραπονεθής άπευθείας.

Η Ξανθή Έλληνοπούλα έχει μιά ά-
πορία: Ό Αϊώνιος Ουόλλος, στο τετράδιο
που της έστειλε, και στην έρώτηση «ποτέ
ζών προτιμάς;» έχει την ίδια έκείνη
άπάντηση: «όμως—πώ, πώ, άνορθογρα-
φία». Πώς λοιπόν έπε πώς άπάντησε έτσι
στη Ζουζού, γιατί κι' έκείνη στο τετρά-
διο της είχε τέτοιες πειραχτικές άπαντή-
σεις; Μήπως είχε και τό τετράδιο που
του έστειλες ή Ξανθή Έλληνοπούλα; —
Όχι βέβαια. Και τώρα που μαθαίνω πως
την ίδια άπάντηση ό Αϊώνιος Ουόλλος
τή γράφει σ' όλα του τὰ τετράδια — τη βρί-
σκει, φαίνεται, πολύ νόστιμη — συμπεραίνω
πως δεν ήθελε νά πη πως την έγραψε στη
Ζουζού άπό έκδινηση, αλλά πως άπό-
ρησε γιατί νά πειραχθί, άφοι κι' έκείνη
του είχε γράψει πειραχτικές — κατά την
ιδέα του — άπαντήσεις. Κι' έίν' άλλο συμπε-
ρασμα που βγαίνει τώρα. Όστε οι άπαντή-
σεις της Ζουζούς ήταν πειραχτικές — γι'
αυτό είμαι τόσο βέβαιη! — μιά ούτε του

Αϊώνιου Ουόλλου αυτή ή περίφημη, ά-
φοι δεν ήταν προσωπική, αλλά ή γράφει
σ' όλα του τὰ τετράδια. Κι' αυτό μόνο
έπρεπε νά πη τότε για νά δικαιολογηθί.

Ίδου και μιά Στατιστική της Σ. Σ. Σ.
άπό τον Πίσις-Πατρίς: Φέτος δημο-
σιεύθηκαν 210 κομμάτια. Τά 131 είναι
κοριτσιών και τὰ λοιπά 79 άγοριών. Της
Σφιγγός δημοσιεύθηκαν, 9, της Μικρο-
μέγαλη 7, του Μύρου της Άνδρου 6,
του Άγκαθίου, Έμματος Μόρελαντ και
Νταίξης άπό 5, κτλ. Αυτά πεζά. Ποιή-
ματα δημοσιεύθηκαν 7 της Μακεδono-
πούλας, 6 της Πριγκιπέσσας, Τζιτζι-
κιού και Άργάμπελης άπό 5. — Ναι, τὰ
έργα του Πειρασμός και «Μοναχική» ό κ.
Ξανόπουλος τὰ πρωτοπαρουσίασε με
ψευδώνυμο, ως ξένα, Φρέμντ το πρώτο
και Στεφάν το δεύτερο. Άλλά μόνο για
την πρώτη παχόταση! άπό την έπομένη
τόνομά του δηλώθηκε.

Λαχτάρα της Δευτεριάς, πολύ με συγ-
κίνησε το γράμμα σου για την αγαπημένη
σου Ίνδιανα. Συνθέτης ή μουσουργός —
του Έθνικού μας Ίννου είναι ό κεκυραϊός
Νικόλαος Μέντζαρς. Αυτός μελοποίησε
δλάκερο τον Ίννο του Σολωμού στην Έ-
λευθερία. Άλλά μόνο οι δυό πρώτες στρο-
φές καθιερώθηκαν ως Έθνικός Ίννος.

Χανουμάκι, Ναυτοπούλα της Άν-
δρου, Χωρίς Πτερά, Πειραιώτακι, Μι-
κρέ Άθηναίε, Κική, Τάσε Λούζη —
και τὰ δικά σας γράμματα διαβάσα. έξε-
τέλεσα τις παρυγγέλιές σας και σας εύ-
χαριστώ για τὰ καλά λόγια. Λυπούμαι μό-
νο που ό χώρος δεν έπιτρέπει νά σας άπαν-
τήσω και χωριστά.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Πάλι έχουν μαζευθεί ένα πλήθος κομ-
μάτια γι' άπορρίψη και βρίσκομαι μπρο-
στά σε δίλημμα: Η νά συνεχίσω τις λε-
πτομερές κρίσεις για κάθε κομμάτι που
άπορρίπτω, με κίνδυνο νά μη μικρύνη
ποτέ ό σωρός και νά περιμένουν επί καιρό
άκόμα τὰ παιδιά για νά στείλουν νέο κομ-
μάτι, ή νά άναφέρω με συντομία την αί-
τία που δεν είναι δημοσιεύσιμο κάθε κομ-
μάτι, με φόβο νά στενοχωρηθούν μερικά
παιδιά που θά ήθελαν μιά καθοδήγηση.
Προτίμησα νά κάνω το δεύτερο και περι-
μένω τὰ νέα σας κομμάτια που θάχουν πε-
ρισσότερες πιθανότητες νά έγκριθούν. Ό-
πωςδήποτε, έπειδή ως που νά τελειώση ό
σωρός που έχω έμπρός μου θά περάσουν
άκόμη δυό τρεϊς έβδομάδες, κάνω γνωστό
στά παιδιά που μου έστειλαν για τη Σ. Σ.
Σ. ως τις 30 Ιουλίου και δεν είδαν τὰ έρ-
γα τους δημοσιευμένα, ότι μπορούν νά μου
ξανααγγείλουν.

Απορρίπτονται: «Φτωχό και πλού-
σιο» της Κίτρινης Μαργαρίτας. Κοινό
θέμα, χωρίς άνάπτυξη. — «Ρήνη» της
Κλαίλας. Δεν είναι λογοτεχνικά γραμ-
μένο. — «Ένα χαμένο κρίνο» της Άσβε-
σης Φλόγας. Πολύ έκτεταμένο, ύπερλυ-
ρικό. Νά ξανασταλή πιο σύντομο. — «Άπό
τη ζωή του σχολείου» της Ξανθής Έλ-
ληνοπούλας. Χωρίς ένδιαφέρον. — «Δειλι-
νό» του Ποσειδώνος. Κοινή περιγραφή. —
«Μπετόβεν» του Σίγκμουντ. Γνωστά όλα
δσα γράφει. — «Πόθος» της (ΦΧΨΩ). Υ-
στερεί στην έκτέλεση. Θέμα κοινό. — «Κύ-
κνος» της Σαίδας. Πολύ άτεχνη ή σι-
χουργία. — «Τό κλειδί του μπουφέ» του
Παισιωτικού Τριαντάφυλλου. Γνωστό
τατο άνέκδοτο. — «Ό Τζάκ» του Όρεσί-
βιου. Δημοσιεύθηκε τό παλιό που ήταν
πολύ καλύτερο. — «Χωρίς τίτλο» της Α. Σ.
Πολύ λυρικό. Κοινότατο θέμα. — «Άνοι-

ξιατική νύχτα» του Χ. Ψ. Πολύ κοινό θέ-
μα. — «Άνέκδοτο» του Ξανθό Άγγελούδι.
Έχει ξαναδημοσιευθί. — Θά έξακολουθήσω.

Η Διάπλασι άσπάζεται τους φίλους
της: Άγκαθι (πολύ σωστά! σου έστειλα
10 τετράδια, τό λάθος έκείνο διορθώθηκε,
καθώς θά είδες. στο προηγούμενο) πολύ
«άσπρο» το γράμμα σου, αλλά στο χωρίο,
φαίνεται, δεν θά βρισχες καλό μελάνι! Τάκη
Ν. Ρουσσοπούλου (και τό δικό
σου σχεδόν αδιάβαστο) ό Τζάκ του Ντο-
νις δημοσιεύθηκαν 7 της Μακεδono-
πούλας, 6 της Πριγκιπέσσας, Τζιτζι-
κιού και Άργάμπελης άπό 5. — Ναι, τὰ
έργα του Πειρασμός και «Μοναχική» ό κ.
Ξανόπουλος τὰ πρωτοπαρουσίασε με
ψευδώνυμο, ως ξένα, Φρέμντ το πρώτο
και Στεφάν το δεύτερο. Άλλά μόνο για
την πρώτη παχόταση! άπό την έπομένη
τόνομά του δηλώθηκε.

Λαχτάρα της Δευτεριάς, πολύ με συγ-
κίνησε το γράμμα σου για την αγαπημένη
σου Ίνδιανα. Συνθέτης ή μουσουργός —
του Έθνικού μας Ίννου είναι ό κεκυραϊός
Νικόλαος Μέντζαρς. Αυτός μελοποίησε
δλάκερο τον Ίννο του Σολωμού στην Έ-
λευθερία. Άλλά μόνο οι δυό πρώτες στρο-
φές καθιερώθηκαν ως Έθνικός Ίννος.

έντυπώσεις σου από τη Βενετία· μου φάνηκε πώς ήμουν κι' ἐγὼ ἐκεῖ· ἡ «Μ. Εἰκὼν» κάπως ἀτεχνή·) *Διπροσωπην* (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· εὐχαριστῶ περιμένω τώρα κι' ἕνα πιὸ ἀνετο γράμμα·) *Δοξίαν* (ἔστειλα 30 τετραδία·) *Ἐλβετοπούλαν* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ· γράψε μου·) *Ντάλιαν* (ἔ, ἔφτασε καὶ τὸ σχολετο κι' ἡ νοσταλγία τελειώνει· νὰ ἰδῶ ὅμως πότε θὰ μοῦ ξαναγράψῃς!) *Ἀσβεστην Φλόγα* (νομίζω πὼς σὸ προηγούμενο σοῦ ἀπάντησα· περιμένω τώρα καὶ τὸ εὐχάριστο· ἀλλὰ ὅχι γιὰ νὰ μὲ φήσῃς πᾶς «ἡσυχῇ»· τ' εἶν' αὐτὰ πού λές;) *Ἰβάν* (καλῶς ἤλθες, χαίρω πολὺ· τώρα δὲ λογαριασμός σου μένει· χρεωμένος μὲ ὑπόλοιπο δρ. 7, 90.) *Συναγρίδαν* (ἄσπρο τὸ γράμμα σου, ἄσπρο! τί νὰ μοῦ γράψῃς; καὶ πὼς νὰ σοῦ ἀπαντήσω; ἄχ, αὐτὰ τὰ μελάνια!) *Σαρπηδόνα* (πολὺ σωστά· τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἦταν λάθος, πού τὸ βρήκες, καθὼς θὰ εἶδες, καὶ ἡ *Χρυσὴ Πενταοῦδισα*· τί ὠρατὸ τὸ γράμμα σου!) *Ἀσπασίαν Γανώση* (καλὴ ἐπιτυχία· σὲ περιμένουμε·) *Ξανθὸ Διαβολάνι* (χαίρω πὺς ἐγίνες καλὰ· ναι, νὰ ἰδρῶστε·) *Μαρκήσιον ντὲ Ναβαῖν* (ἐνέκρινα· βέβαια πληρώνεται κι' ἡ ὑπογραφή; ὅσες λέξεις ἔχει·) *Χωρατίτισσαν* (ἔλαβα· ναι, φτάνει νὰ μὴν ξεχνᾷς ποτὲ τὴ μπουρτὴ νὰ πάθῃς, καὶ θὰ φήνῃς τὰ σπυράκια σου ἥσυχά· ἄς σὲ «τρῶνε»· πόσο... θὰ φᾶνε;) *Ἀγρίμι* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πολὺ μικρὸς οἱ φωτογραφίες· καὶ σὲ διπλὸ νὰ τίς μεγάλωνα, πάλι δὲν θάταν γιὰ δημοσίευση·) *Ἄσκησις*, ἰδὲς τί λέει ὁ Ὁδηγός·) *Μάνον* (ὅ τετραδία ἔστειλα· τὴ Μ. Ἀγγελία δὲν θὰ τὴν ἔλαβα ἀφοῦ δὲν δημοσιεύθηκε·) *Ἀρσενικήδα Νο 7* (ἔστειλα 10 τετραδία·) *Ἄσκησις* (ὅσο δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ, οἱ λύσεις εἶναι πάντα δεκτές·) *Ἀνδρέαν Μιχαηλίδην* (Ὁδηγὸν καὶ φύλλα 27—41 ἔστειλα·) *Κλέτην τοῦ 21*, *Γκρινιανογατίτσαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 275ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου.

530. Δεξιόγραφος

Σ' Ἀγίας ὄνομα μπροστά
Μιά νότα θὰ κολλήσῃς
Κι' ἕνα πλατὺ σιδερικὸ
Καὶ ἴσο θάποχτησῃς,
Νὰ βάλῃς τὰ τσουρέκια σου,
Στὸ φοῦρνο νὰ τὰ ψήσῃς.
Φρόνιμος Ταραξίας

531. Στοιχειόγραφος

Σκληρὸ θὰ βοῇς τὸ ἐπίθετο,
Ἀπειράχτο ἂν τ' ἀφήσῃς·
Γρήγορο γίνεται ἄεαφνα,
Ἐνα του γράμμι· ἂν σβύσῃς.
Γλυκόλαλο Ἀνδρόκλι

532. Μεταγραμματισμός

Σὲ κράτος εὐρωπαϊκὸ
Εἶμαι μιὰ πόλη, λῦται.
Μ' ἂν μοῦ ἀλλάξετε λαϊμό,
Κάτι πανάσχημο, φοιχτό,
Μπροστά σας θενά ἰδῆτε,
Ξεπεσμένοις Λέρδος

533. Αἵνιγμα

Τὸ θηλυκὸ, νησάκι
Στὸ γαλανὸ τοῦ Αἰγαίου·
Τὸ οὐδέτερό μου, ἀνθάξι
Μυριστικὸ κι' ὠρατὸ.
Δεσποινὶς Ροκοκὸ

534. Σταυρός

+	=	Σύμφωνον
* + *	=	Σύνδεσμος
* * + *	=	Μέρος τοῦ ναοῦ
* * * + *	=	Ποιοτὸς Ἑλλάδ.
+++ + + + + +	=	Χώρα τ. Ἑλλάδος
* * * + *	=	Ἀστερισμός
* * + *	=	Ποταμὸς Γερμαν.
* + *	=	Μέλος
+	=	Φωνήεν

Οἱ σταυροὶ καθ' ἑαυτὸν χώρα τῆς Ἑλλάδος ὅπως καὶ ἡ πέμπτη ὁρίζοντιος.
Σαρλῶ

535. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 2 5 8	=	Φιλόσοφος
2 3 1 7 8	=	Εὐτελὲς
3 2 5	=	Χρονικὸν
4 5 6 7 8	=	Ποταμὸς τ. Εὐρώπ.
5 6 7 2 5	=	Μέρος τῆς πόλεως
6 7 2 6 3	=	Μυθολογικὸν
7 1 3 2 5	=	Φυτικὸν
8 1 7 2 7 8	=	Φυτρώνει

Λεβάντα

536-540. Πτερωτὸν Γράμμα

Πᾶσαι αἱ κάτωθι ζητοῦνται λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἑξ γράμματα. Ἐν τούτων, τὸ πτερωτὸν, κοινὸν εἰς πάσας, ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Μέγας ἱταλὸς ζωγράφος—Πλανήτης—Ἀρχαῖος βασιλεὺς—Ἀρχαῖος ποιητής—Δένδρον.

Λουλούδι τῆς Χαρᾶς

541. Φωνηεντόλιπον

γλσσ - ππσ - μλ - κκσ

Μασκῶτ

542. Γεῖφος

	λι	λι	λι
ὑπνος	ὑπνος	λι	λι
ὑπνος	ὑπνος	λι	λι
ὑπνος	ὑπνος	λι	λι
	λι	λι	λι
		Ποσειδῶν	

ΑΥΣΕΙΣ

εἰὼν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 27

357. Ψυτάλεια (ψι, τᾶ, Λεῖα). — 358. Τράγος—Τάγος.—359. Τίτος—αἴτος. —360. Ὁ λίθος, ἡ λήθη.—361.

ΟΡΑΡΙΟΝ 362. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΡΡΚΥ (Ἀβελ, σέβας, ἱ-ΑΡΓΥΡΟΣ βις, Λίβας, Ἑλβα, ΡΥΙΤ ὀβολός)—363 364. ΙΚΡΙΩΜΑ 1. Σῦρος, Τύρος, ΟΟΜΖ τύλος, τέλος, μέλος, ΝΥΣΤΑΑΖ μέρος, Λέρος. 2.

Χρόνος, θρόνος, θρήνος, Ρήνος, Τήνος, τόνος, ὄνος, ὄρος, ὄρος, ὄρας, ὄρα. — 365. ΑΜΠΕΛΟΣ-ΣΤΑΦΥΛΗ (ΑὑΣρία, ΜυΤιλήνη, Πλατάνος, Εὐ-Φράτης, ΛοΥκᾶς, ὉἰΛεύς, ΣφΗΞ). — 366-370. Ὁρυγή, ὀργή, Ρίγα, ὀρωγή, ὀρωγία.—371. Κόσμιος ἴσθι (κ, ὤς, μῖ, ὤς, εἰς, θῆ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΕ'—544]

Μύρτις, Δευκὴ, σὰς εὐχαριστοῦμε. Ὁμορφα εἶναι σὲ Μαρούσι. Σεῖς πὼς περνᾷς;

Ἀνθούλα, Ἰπτάμενος Ἀετὸς

[ΔΕ' 545]

Ἀγαπητὰ Διαπλάσπουλα, ἀνταλλάσσουμε Μικρὰ Μυστικά; Στείlate: Ἀγωνίδαν Δημητρόπουλον, Πρωτοδικεῖον, Ζάκυνθον.

[ΔΕ'—546]

Παιδιά, ἀλληλογραφεῖτε; ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; Δ/σις: Δνῖθα Κοντογιαννάκη Ἰονικὴν Τράπεζαν, Κέρκυραν, διὰ:

[ΔΕ'—547]

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως: Μαρίαν Δρανδάκη, Ἀγίας Λαύρας 62, Πατήσια, διὰ: Πυράκανθον

[ΔΕ'—548]

Μαργιολάκι, Ἰαβέρη, Μικρὸ Ροπόρετ, ἂν σὰς ἔλθῃ ἡ ὁρεῖς, στείlate τετραδιάκια στὴ νέα μου, ὡς ἄνω, Δ/ση. Διαπλάσπουλα, περιμένω.

[ΔΕ'—549]

Ἀρσενικής Νο 11, πολὺ θὰ μὲ εὐχαριστοῦς ἕνα σου τετραδιάκι. Δῶσε μου τὴ Δ/σί σου. Πρίγκιψ Σεργίν

[ΔΕ'—550]

Διαπλάσπουλα, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια, ἀπαντῶ ἀμέσως· στείlate: Πεζόπουλον, Γ' Σεπτεμβρίου 145, Ἀθήνας διὰ: Βεδουῖνον

[ΔΕ'—551]

Εξυπνος Βλάκας = Κ. Κρυστ. Νὰ σὲ ἀποκρυσταλλώσω; IBAN

[ΔΕ' 552]

Κυρίαρχος τῆς Γῆς, πολὺ κουτὸ φῆλμ. IBAN

[ΔΕ'—553]

Ναυτάκι=Μαζ... Μαζέψου λίγο. IBAN

[ΔΕ'—554]

Βεδουῖνε=Ἀθανάσιε Διάκε, Βάσιγκτων =Πατρίε-Πατρίε, «Ἐλευθερία Συντροφία» (καλὴ ἀρχή), Ἑξυπνε Βλάκα, κλπ. σὰς συγχάρω γιὰ τίς σωστὲς ἀποκαλύψεις... Γελαστὲ Ἰπολοχαγέ, περμένω... ἀγωνιστῶς!! Ἀττικὸν Ἄλας, μὲ βρήκες. Ναυτοπούλα, γιὰ χατήρι σου, δὲν θὰ ξαναποκαλύψω!.. Κυρίαρχος τῆς Γῆς

[ΔΕ'—555]

Τὸν δημοσιογράφον κ. Μεμᾶν Χ. Παυλάτον γιὰ τὰ καλὰ του λόγια τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ κυκλοφορήσαν τὴν 12ην Σεπτεμβρίου φύλλον τοῦ περιοδικοῦ «Ἀτλαντὶς», εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

ΑΜΙΛΛΑ

[ΔΕ'—556]

Τάσος Λούζης, λέγει—Ἡ τελευταία μου συμβουλή, ἀποφεύγετε τὴν ζηλοτυπίαν. Εἶναι ἀνόητος συνήθεια πού συχνά σὰς κάνει δυστυχῇ.

Σπίρτο Μονάχο

Σφίγγε, ἀπαντᾷ, Ἡ θέσις τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐκενώθη. Ἀναλάβετε τὴν. Ἡ συμβουλή σας τελείως περιττή. Κρατήσατέ την διὰ τὸν ἑαυτὸν σας.

Γαργαντούας

Σφίγγε—Τάσος Λούζης. — Two good boys that dispute in English on account... of jealousy. What a pity for both of them!.. Ἰοκάντερ

[ΔΕ'—557]

Ζουζοῦ, ἐπειδὴ δὲ θὰ σὲ πρόφθηνε τὸ γράμμα μου γι' αὐτὸ δὲ σοῦ γράφα. Στείλε μου τὴν νέα σου Δ/ση.

Χαδιάρα, προσπάθησε νὰρθῇς. Γιατὶ δὲ μοῖσαιες τὸ καταστατικὸ; Ἐγὼ περνω καλά! ἐσύ;

Νινέττα, ποῖός ὁ Σύλλογός σας καὶ ποιὲς οἱ γαῖδουροεκστρατεῖες σας. Μπλόφες ἔ; Γιατὶ δὲν ἀπαντᾷς στὰ γράμματα; Ρόζα Αἶνα